Nr. 1 VERSCHIJNT WEKELIJKS 3 JANUARI 1959

SJORS van de Rebellenclub

CRAG SCHIET... MAAR RAAKT KID NIET, DIE OP HET LAATSTE MOMENT OPZIJ SPRINGT.

IK DACHT DAT EEN BANDIET WEL BETER KON SCHIETEN.

KID PAKT ZIJN PISTOOL, EN SCHIET... RAAK!

HELP!

CRAG LOOPT NAAR DE ROTSUITGANG EN WIL ONTSNAPPEN, MAAR KID IS NET IETS VLUGGER DAN HIJ.

HELP!... OOO!...

VAN JOU HEBBEN WE VOORLOPIG OOK GEEN LAST MEER.

EEN HALF UUR LATER ZATEN DE BANDIETEN GEBOEID OP HUN PAARDEN EN HAD KANSAS EEN SPEURTOCHT IN DE SCHUILPLAATS VAN DE BENDE GEHOUDEN.

JULLIE GAAN MEE NAAR DE SHERIFF. HIJ ZORGT DAN WEL, DAT DE BUIT HIER WEGGEHAALD WORDT. HET IS DE MOEITE WAARD...

ZAT STRINGER IN HET KOMPLOT? DUS HIJ HEEFT AL DIE TIJD EEN DUBBELE ROL GESPEELD, DE SCHURK.

DE BUIT LIGT VEILIG IN DE GROT WAAR ZIJ HUN HOOFDKWARTIER HADDEN. IK ZAL U ER STRAKS HEEN BRENGEN, SHERIFF.

ALLEN KWAMEN OP KANSAS AF, DIE WEL HONDERD VRAGEN MOEST BEANTWOORDEN.

IK DACHT ECHT, KANSAS... MAAR WIE WAS DE KEREL BOVEN OP DE POSTKOETS DAN? HIJ LEEK SPREKEND OP JOU.

DAT WAS STRINGER. HEM ZULLEN WE WEL NOOIT MEER TERUGZIEN HIER. HIJ VLUCHT DE GRENS WEL OVER.

TOEN DE GEVANGENEN VEILIG OPGESLOTEN WAREN EN ALLES UITVOERIG UITGELEGD WAS, STOND RUTH EVEN ALLEEN MET KANSAS.

KANSAS, HOE HEB IK OOIT AAN JE KUNNEN TWIJFELEN? HET SPIJT ME. IK HAD BETER MOETEN WETEN.

IK KAN ME BEST VOORSTELLEN, DAT JE DACHT DAT IK BIJ DE BANDIETEN HOORDE. ZIJ GELOOFDEN HET TOCH ZELF OOK?

EN ALS IK NIET ZO'N SCHRANDER PAARD HAD ALS LUCKY, DAN LAG IK NU NOG IN DE HUT EN ZAG HET ER LELIJK VOOR ONS UIT.

De raadselachtige schipbreuk

DOOR CARLO MUNTINCK

Allan stapte in en de landauer rolde weg. Na een rit tussen uitgestrekte katoenvelden reed Manuel een laan op die aan weerszijden met zware bomen was begroeid.

Voor een groot, wit huis met zuilen stopte hij.

„Hier is het, master. Moet ik wachten?"

„Doe dat maar," zei Allan. Hij liet zich aandienen en werd naar een salon gebracht, waar een man van een jaar of vijftig hem ontving.

„Mijn naam is Forrester," zei Allan. „Allan William Forrester."

„Ik ben Sullivan," antwoordde de plantagehouder. „Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken?"

„Ik ben uw neef, meneer," antwoordde Allan. „De zoon van Gilbert Forrester. De plantages zijn het eigendom van mijn vader geweest en ik ben zijn erfgenaam."

Een ogenblik scheen het alsof Sullivan schrok, maar dadelijk had hij zijn gezicht weer in bedwang.

„Gilbert Forrester, zijn vrouw Dorothy en zijn zoon Allan zijn in oktober 1858 met de *Cleveland Moon* naar Frankrijk vertrokken, meneer," zei hij. „Ze zijn er nooit aangekomen en nooit heeft iemand iets van het schip noch van de opvarenden gehoord. Toen de heer Forrester vertrok, heeft hij mij als zijn plaatsvervanger aangesteld en dat ben ik sindsdien gebleven. Verdere familieleden waren er niet en ik ben dus de enige erfgenaam. Hoe kan ik weten dat u werkelijk de zoon van Gilbert Forrester bent?"

„Omdat ik de papieren heb, waarmee ik dat kan bewijzen," zei Allan.

Sullivan deed een stap achteruit. „Dat kan niet! Dat kan niet!" riep hij. „De papieren van Gilbert Forrester zijn in Vicksburg, bij de notaris."

„Dat zijn de afschriften, meneer," zei Allan. „De originele stukken heb ik. Ik begrijp wel dat u het niet prettig vindt om afstand van de bezittingen te doen, maar dat is mijn bedoeling ook niet. Ik wilde u voorstellen ze samen te beheren. Zelf heb ik geen verstand van die zaken."

Sullivan sloeg met zijn vuist op tafel. „Eruit! Eruit!" schreeuwde hij. „Zelfs al liet je me die papieren zien, dan zou ik je nog niet geloven. Dacht je soms dat ik me met vervalste stukken mijn plantages liet afnemen?"

„Maar. . ." zei Allan. Sullivan wees naar de deur. „Maak dat je wegkomt, oplichter, anders stuur ik de honden op je af."

Allan nam zijn hoed en verliet haastig het vertrek.

„U zult er spijt van hebben," zei hij, toen hij bij de deur was. „Als het voor de rechtbank komt, krijgt u niets. Helemaal niets!"

Hij sloeg de deur achter zich dicht, ging naar buiten en klom in het rijtuig.

„Naar Vicksburg, master?" vroeg Manuel.

„Ja," zei hij. „Zo hard je rijden kunt."

Even later vroeg hij: „Wat is die meneer Sullivan voor iemand, Manuel?"

„Een plantagehouder, master," antwoordde de neger.

„Ja," zei Allan, „dat weet ik. Ken je hem?"

Manuel haalde zijn schouders op. „Master Sullivan is niet geliefd, master. Hij is niet goed voor zijn negers. Master Forrester was wel goed voor zijn negers. Ze werden nooit geslagen, toen hij er nog was en ze kregen beter te eten dan op de andere plantages. Nee, ze hadden het hier niet slecht, master. Maar toen ging master Forrester op reis en hij is nooit teruggekomen.

Toen kwam master Sullivan hier. Hij sloeg zijn negers wel en ze kregen ook zoveel eten niet meer. Toen kwam de oorlog en de negers werden vrijgelaten. Master Sullivan vluchtte, maar anderhalf jaar later, toen alles weer rustig was, kwam hij terug.

Nu sloeg hij de negers niet meer, want nu konden ze weglopen, maar hij betaalde de laagste lonen in heel Mississippi en niemand heeft hem nog ooit een vriendelijk woord horen zeggen.

Maar zegt u alsjeblieft niet dat ik u dat verteld heb, master. Misschien vergis ik me wel."

Nog diezelfde dag ging Allan met

zijn papieren naar rechter Jackson om Sullivan aan te klagen en enkele weken later zag hij de plantagehouder terug in de rechtszaal van Vicksburg.

Hij had gedacht dat de zaak nu wel spoedig zou zijn opgelost maar daarin vergiste hij zich. Rechter Jackson was van oordeel dat de papieren echt waren, maar dat daarmee nog niet was bewezen dat Allan inderdaad de zoon van de verdwenen plantagehouder was.

Het was best mogelijk, zei hij, dat iemand de papieren had gevonden en nu op deze manier in het bezit van de plantages wilde komen. Zodra er iemand gevonden werd, die kon aantonen dat Allan inderdaad de zoon was van Gilbert Forrester, zouden de plantages hem volgens recht en wet toekomen.

Toen rechter Jackson dat zei, trok er een grijns van voldoening over het gezicht van Sullivan, maar Allan Forrester gaf zich niet gewonnen.

„Zo iemand ken ik, edelachtbare," zei hij, „maar hij woont in Londen."

Er ging een gemompel door de rechtszaal, waaraan rechter Jackson met een luide hamerslag een einde maakte.

„Dan zal hij hier moeten komen om getuigenis af te leggen," besliste hij. „Tot zolang wordt de zaak verdaagd."

De rechtszaal liep leeg en ook Allan Forrester verliet het gebouw. Toen hij weer in zijn hotel was, schreef hij een lange brief.

Ruim vijf weken later hield rechter Jackson opnieuw zitting.

Velen, die van de zaak gehoord hadden en die Forrester persoonlijk hadden gekend, waren gekomen om de zitting bij te wonen; het zaaltje was dan ook geheel bezet.

Toen de rechter en de griffier hadden plaatsgenomen, ging iedereen zitten. De oude rechter zette zijn bril op en keek in zijn stukken.

„De zich noemende Allan William Forrester tegen Harst Frederick Sullivan," zei hij. „Tweede zitting, in verband met het horen van een getuige. Deurwaarder, is deze getuige aanwezig?"

„Hij is in de gang, edelachtbare," antwoordde de deurwaarder.

„Dan verzoek ik u hem binnen te roepen," zei rechter Jackson.

De deurwaarder verwijderde zich en kwam even later terug met een oude, eenvoudig geklede man, die een buiging maakte naar de rechter.

„Bent u Cyril Maurie, geboren 7 januari 1819 te Londen?" vroeg rechter Jackson.

„Jawel, edelachtbare," antwoordde Maurie. Rechter Jackson knikte.

„U weet dat het hier gaat tussen eiser, die zich Allan William Forrester noemt en tussen de gedaagde, Harst Frederick Sullivan?"

Hij wees op Allan en vervolgens op Sullivan, die rechts zat.

Maurie draaide zich om en op hetzelfde moment werd hij doodsbleek

„Owen!" riep hij. „Owen! Schurk!" Sullivan stond wankelend op.

„M-Maurie. . ." stamelde hij. Toen duwde hij de man, die naast hem zat, opzij en snelde naar de uitgang van de rechtszaal.

„Houd hem!" schreeuwde Maurie. „Houd die moordenaar!"

Terwijl kreten van verbazing door de zaal klonken, werd Sullivan door twee parketwachters vastgegrepen.

„Laat me los!" gilde hij. „Laat me los, zeg ik je!"

Cyril Maurie ging met uitgestoken wijsvinger naar hem toe.

„Dat is 'm," zei hij, „dat is de moordenaar van Gilbert Forrester en van allen, die aan boord van de *Cleveland Moon* waren. Het is wel lang geleden, kapitein Owen, maar al was het honderd jaar geleden, dan zou ik je nog herkend hebben."

Rechter Jackson hamerde op de tafel.

„Wat heeft dat te betekenen, getuige?" vroeg hij streng.

Zonder haperen deed Cyril Maurie zijn verhaal en toen hij klaar was, gingen er woedende kreten op.

„Hang hem op, die schurk!" riep een planter. „Hij verdient niet beter!"

„Stilte!" riep de oude rechter. „Wat er gebeurt, dat bepaal ik."

Sullivan werd weggebracht en toen rechter Jackson een week later voor de derde maal achter de tafel plaatsnam, was alles opgehelderd.

Wat er werkelijk gebeurd was, was nog heel wat erger dan Cyril Maurie en

„. . . dat is de moordenaar van Gilbert Forrester . . ."

Allan hadden kunnen vermoeden.

Toen Sullivan van zijn neef hoorde, dat hij het met zijn gezin naar Europa wilde gaan en hem als zijn plaatsvervanger zou aanstellen, bedacht hij een verschrikkelijk plan.

Wanneer Gilbert Forrester eens niet terug zou komen en ook zijn vrouw en zijn zoontje niet, dan zou hij, Harst Sullivan, de enige erfgenaam zijn. Hoe vaker Sullivan erover dacht, hoe begeerlijker het hem voorkwam en eindelijk had hij het vaste voornemen te zorgen, dat Gilbert Forrester en zijn gezin de plantage nooit zouden weerzien.

Zodra Sullivan wist met welke boot zijn neef naar Frankrijk zou gaan, begaf hij zich naar New Orleans en kocht daar onder de naam Owen een oud schip, dat vroeger op Cuba had gevaren.

Op dezelfde dag dat de *Cleveland Moon* naar Frankrijk vertrok, verliet ook Sullivan de haven van New Orleans; toen hij zijn schurkachtig plan had uitgevoerd, keerde hij terug op de plantage en beheerde deze alsof er niets gebeurd was.

Zijn hebzucht was hem noodlottig geworden, want als hij het schip direct in de grond had laten boren, zonder eerst de bemanning op roof uit te sturen, zou de waarheid nooit aan het licht zijn gekomen. Nu ontging hij zijn straf niet.

De oude Cyril Maurie werd tot Allans grote opluchting vrijgesproken.

Rechter Jackson begreep dat hij geen andere keus had gehad dan mee te doen en omdat de oude man had goedgemaakt wat hij kon en oprecht berouw toonde, werd hij ontslagen van vervolging.

Toen Allan hem vroeg bij hem te komen wonen in het huis met de zuilen wilde de oude zeeman daar niets van weten, maar eindelijk zwichtte hij.

„Ik kan jou niet missen," zei hij. „Ik zal vaak genoeg heimwee naar Londen hebben, maar wanneer ik daar zat en jij hier, zou ik toch ook mijn draai niet hebben."

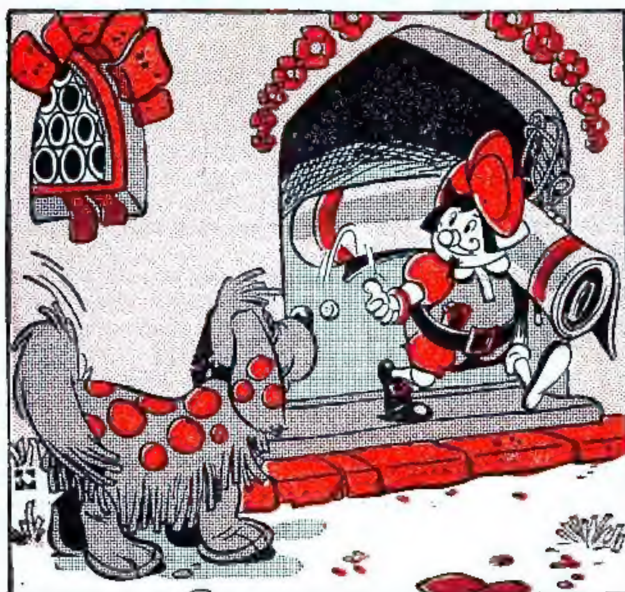
Zo bleef Cyril Maurie op de Arnaveraplantage, waar het leven heel wat vrolijker werd, nu Sullivan er niet meer was.

Soms, als er gasten kwamen en een open landauer hen uit Vicksburg naar de plantage bracht, wees de oude neger op de bok naar het grote witte huis tussen de bomen.

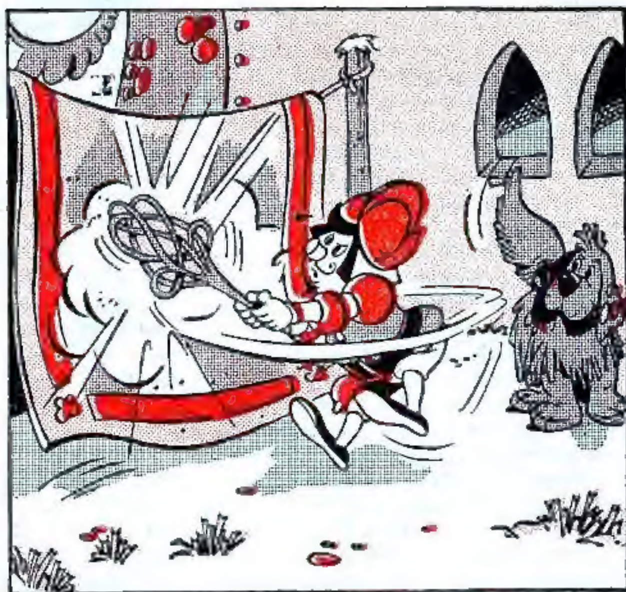
„Daar wonen master Forrester en master Maurie," zei hij dan. „Vroeger woonde master Sullivan daar; die was slecht voor zijn negers. Hij betaalde de laagste lonen in Mississippi en hij had voor niemand een vriendelijk woord, maar master Forrester is goed voor zijn negers, net als zijn vader vroeger, maar dat is al heel lang geleden, master."

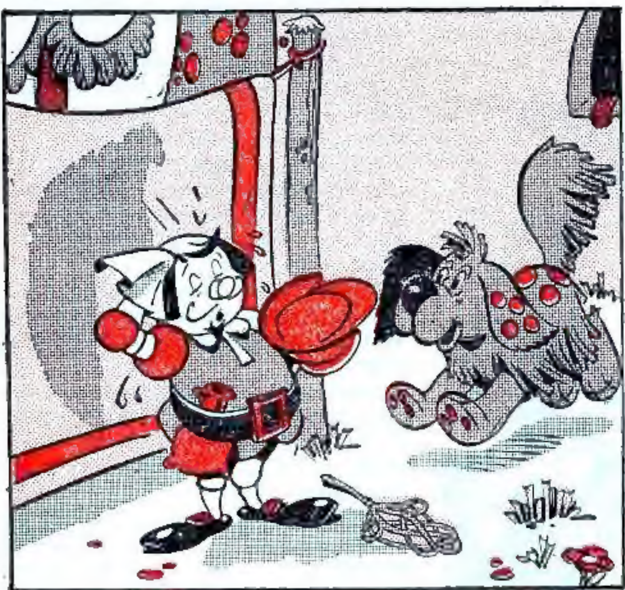
SPELEND

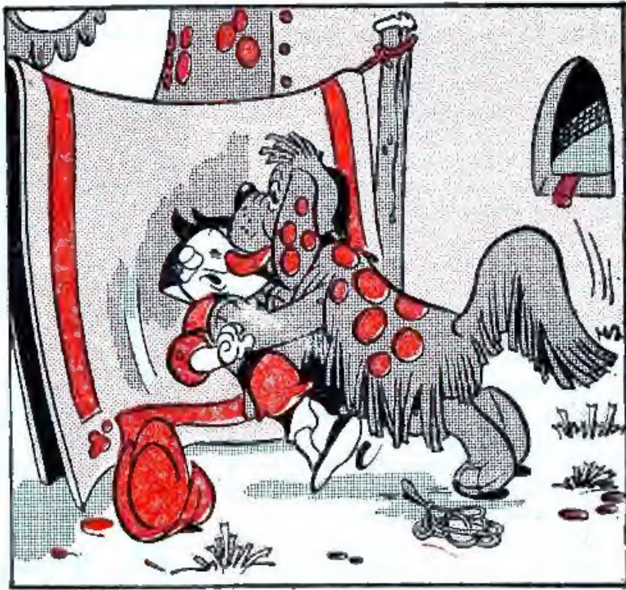
Elke ochtend moet Pogo, de knecht van de koning, het koninklijke tapijt kloppen. Toen hij op een morgen het tapijt naar buiten bracht, zag hij de hond van de koning, Branie. „Dag, Branie," zei Pogo, „lust je een gomballetje?" Daar was Branie dol op.

Met één hap was het gomballetje verdwenen. „Woef," blafte Branie, alsof hij wilde zeggen: „Nog meer, alsjeblieft." Maar Pogo was zo hard aan het kloppen, dat hij niets hoorde. Hij moest wel hard kloppen, want het kleed was groot en Pogo was maar klein.

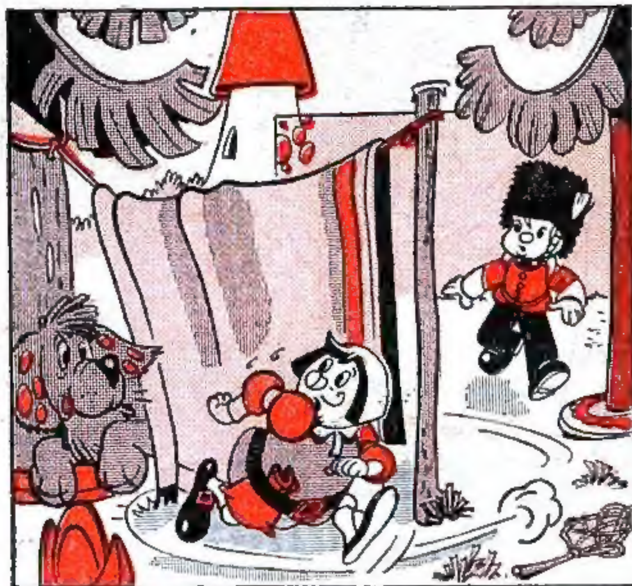
Klop! Klop! Pogo sloeg zo hard hij kon, en al gauw moest hij even ophouden en uitblazen. „Wist ik maar een gemakkelijker manier om kleden te kloppen," hijgde hij. Pogo stond zo te puffen, dat hij niet merkte dat Branie kwam aanstormen.

Branie vond gomballetjes zijn heerlijkste lekkernij en wilde er graag nog een paar van Pogo hebben. Maar Pogo wist het niet en was stomverbaasd, toen Branie opeens tegen hem opsprong en zijn gezicht begon te likken en ondertussen maar vrolijk stond te blaffen.

SPEELGOED

„Help, grijp hem," gilde Pogo, „hij eet me op." Hij liep zo hard hij kon weg. Ha, Pogo gaat met me spelen, dacht Branie, en hij rende Pogo na. En toen Tommie de speelgoedsoldaat kwam aanlopen, zag hij tot zijn verbazing Pogo en Branie om en om het tapijt rennen.

„Tommie, hij zit me achterna," gilde Pogo. En voordat Tommie wist wat er gebeurde, sprong hij in Tommies armen. „Gelukkig dat je gekomen bent," hijgde Pogo, „dat grote, verscheurende beest wil me pakken. Hij wil me opeten, ik ben zo bang voor Branie."

„Domme Pogo die je bent," lacht Tommie. „Branie wil je gomballetjes opeten, niet jou." Tommie had goed geraden. Branie zag het zakje gomballetjes dat nu uit Pogo's zak gevallen was en kwispelstaartte ongeduldig. „Kijk, hij klopt het kleed voor je uit," lacht Tommie.

„Ja, prachtig," riep Pogo blij uit. „Ik zal zorgen dat hij blijft kloppen." Hij ging onder een boom zitten en gooide Branie telkens gomballetjes toe. „Woef, woef," blafte Branie blij. En hoe meer hij zich verheugde, des te harder sloeg hij tegen het kleed.

XI

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden.*

* * * * * * * * * * * *

Zal ik de boeken door een deskundige laten onderzoeken?"

„O, zou dat kunnen?" vroeg mevrouw Willoughby.

„Ik zal mijn best doen," zei meneer Grey. „Op mijn woord van eer, ik vind het haast even opwindend als u. De kinderen hebben iets gedaan om trots op te zijn. Ik zal proberen mijn vriend Boskin te pakken te krijgen, eer hij om half zes zijn zaak sluit."

„Half zes!" zeiden Peter, Jim en Vicky tegelijk. „Dan moeten we vliegen om de bus niet te missen."

„Maar jullie kunnen nu toch niet weggaan," zei mevrouw Willoughby. „Ik heb jullie nog niet eens behoorlijk bedankt en zo."

„Nee, echt, we móéten weg, mevrouw," zei Vicky. „Wij hebben het aan de programma-assistent beloofd en in ieder geval bedankt voor de thee, mevrouw, en voor de fijne spannende dag."

„Als jullie je moeten haasten, zal ik je niet tegenhouden," zei mevrouw Willoughby. „Maar laat alsjeblieft jullie adres dan achter."

Zij namen afscheid en gingen daarna samen met Jane, die hen wegbracht, op weg, af en toe een stuk hardlopend.

„Ik wou dat jullie maar niet weggingen," hijgde Jane. „Het is vreselijk saai op het kasteel; er is niemand om mee te spelen, ofschoon oma erg aardig is en alles erg goed begrijpt. Ik geloof niet dat zij mij nog eens door die geheime gang laat gaan, maar ik heb toch altijd nog die andere. Als jullie weer naar Tullington komen, moeten jullie die ook eens bekijken."

„Ik geloof niet dat we ooit terugkomen," zei Vicky puffend van het harde lopen. „Het was maar voor één dag, dat filmen, weet je. Zeg, probeer eens of je ons op de televisie kan herkennen."

„Misschien mag ik naar de televisie gaan kijken in het „Wapen van Tullington". Zelf hebben we geen toestel, zie je," antwoordde Jane.

Eindelijk hadden zij de hoek aan het einde van de landweg bereikt en zagen zij de bus midden op het dorpsplein staan. Voor het eerst die middag herinnerden zij zich, dat zij nog steeds hun kostuums aan hadden; ze voelden zich tamelijk dwaas, toen ze alle andere kinderen zagen die hun eigen kleren weer aan hadden.

„Vlug," zei Jane, „ik wacht op jullie bij de bus."

Zij schoten het „Wapen van Tullington" binnen en verkleedden zich in vliegende haast, terwijl een van de dames van de garderobe liep te mopperen, dat zij zo laat waren. Met vuurrode gezichten kwamen zij eindelijk weer te voorschijn en namen afscheid van Jane.

„Dag," zei Jane, bijna huilend. „Ik zal jullie zo gauw mogelijk wat laten weten over de boeken en de beloning voor de ontdekking ervan."

„O, maak je alsjeblieft geen zorgen over die beloning," zei Vicky, bedenkend hoe graag Jane een centrale verwarming wilde hebben voor haar grootmoeder. „Ik zal je wat zeggen," zei ze, plotseling op een idee komend, „zorg jij dat wij een beroemde handtekening krijgen voor ons boek."

„Jullie boek?" schreeuwde Jane boven het geluid van de motor uit. Haar stem klonk plotseling gek hard, toen de motor sputterde en afsloeg, en verschillende mensen draaiden zich om om naar haar te kijken.

„Dat kunnen we je nu niet meer vertellen," begon Vicky, toen de chauffeur haar in de rede viel door tegen de programma-assistent te roepen: „Er is iets met de motor aan de hand!"

„Zo iets konden we verwachten," zei de programma-assistent op gelaten toon. „Kunt u het verhelpen?"

„Kan er niets van zeggen, vóórdat ik het gezien heb," zei de chauffeur. „Maar wij zijn al eens eerder met deze bus weg geweest en ik denk, dat ik wel weet, wat eraan scheelt. Het zal een half uurtje kosten om het in orde te maken."

De programma-assistent knikte en keerde zich naar meneer Plumpton, die met de cameraman had staan praten. Zij overlegden even, terwijl de kinderen vol verwachting toekeken.

„Half uur pauze," kondigde meneer Plumpton aan. „Het spijt me, maar we starten om zes uur."

De menigte verspreidde zich druk pratend.

„Kom," zei Jane, „laat ons bij de beek gaan zitten, dan kunnen jullie me dat van dat boek uitleggen." Zij volgden haar naar een zijweg, die naar een kleine stenen brug over een beek voerde. Zij gingen aan de kant van het water zitten, trokken hun schoenen en kousen uit en lieten hun voeten in het koele water bengelen Vicky presenteerde zuurtjes; er hing een tevreden stilzwijgen in het groepje, terwijl zij gezellig zaten te zuigen Jane was de eerste, die weer sprak.

„Hier komt onze slotgracht vandaan," verklaarde zij. „Vertellen jullie nu verder over dat boek?"

Om de beurt vertelden Vicky, Jim en Peter een gedeelte, totdat zij helemaal op de hoogte was van het verhaal over Gappy en David. Zij luisterde met grote ogen, totdat zij bij het gedeelte waren gekomen over sir Richard Carroll, en brak toen in schaterlachen uit.

„O, wat moet dat gek geweest zijn,' zei ze. „Ik heb naar jullie staan kijken en ik had reuzezin om mee te doen. Maar, hoe heette die man, die het boek weggenomen had — dat hebben jullie mij niet verteld."

„Het is Fred Fun, de variété-artiest."

„Wat!" riep Jane uit, vergetend waar ze was en midden in de beek overeind springend. „Ik heb hem nog niet lang geleden hier gezien en hij gedroeg zich heel eigenaardig."

De drie anderen staarden haar met grote ogen aan. Hun mond viel open van verbazing.

ELFDE HOOFDSTUK

Janes buitengewone avontuur

„Ik heb jullie toch verteld, dat ik naar de televisie mag kijken in de achterkamer van het „Wapen van Tullington"?" zei Jane, terwijl zij weer ging zitten en achteloos nog een zuurtje nam uit de zak, die Vicky haar voorhield. De anderen knikten. „Nou," ging Jane verder, „de zaak wordt gedreven door meneer en mevrouw Kettle en zij hebben een dochter, Mavis. Ik ken Mavis al van toen ik een klein meisje was — om precies te zijn ze heeft vaak op me gepast, toen ik nog klein was! Nou, ongeveer een week of drie geleden werd oma op een grote partij gevraagd op Tullington Grange — dat is zowat drie kilometer hiervandaan; er wonen tegenwoordig een paar erg rijke Amerikanen. Hij is filmregisseur of zo iets. Oma had niet zo erg veel zin om te gaan, maar zij wilde niet onaardig zijn tegenover de Frankles. Natuurlijk moest zij me toen alleen laten, dus vroeg oma aan Mavis of zij voor die avond naar het kasteel wilde komen. Op het allerlaatste ogenblik vroegen de Frankles haar hen te komen helpen. Toen kreeg ik een idee." Zij hield plotseling op.

„Ga door," zeiden de anderen.

„Beloven jullie me, dat jullie het niet verder vertellen?" vroeg Jane ernstig.

„Dat beloven we," zeiden ze tegelijk.

„Ik zei tegen Mavis: Laat mij met je meegaan! Oma hoeft er niets van te weten en het zou zo leuk zijn eens een écht, groot feest te zien. Mavis had er in het begin helemaal geen oren naar. Tom Peters, uit die grote zaak in Tullington, zou er ook zijn en hij kon me dan terugbrengen in zijn bestelwagentje, als hij klaar was met al het eten en de glazen en het serviesgoed naar huis bracht. Hij verhuurt die dingen voor feesten. Enfin, tenslotte gaf Mavis toe. Het was wát leuk — ik verheugde me er echt op. Soms is het hier een beetje saai zo op je eentje. Oma ging al vroeg met meneer Grey mee. Zijn auto is erg oud, dus moet hij altijd ruimschoots op tijd weggaan en zij zouden nog bij andere mensen aangaan onderweg. Mavis en ik gingen met Toms wagen. We waren er tegen zes uur, het was een prachtig huis. Het was vroeger erg vervallen, totdat de Frankles erin kwamen, zij hebben het van onder tot boven laten herstellen en nu lijkt het wel een beetje op iets uit een film. Mavis bracht mij naar boven, waar de mensen hun jassen neerleggen in een klein kleedkamertje, en zei tegen me, dat ik daar moest blijven en me heel stil moest houden, wat er ook gebeurde. In het begin was het een beetje vervelend en ik hield me stil als een muis en luisterde maar."

„Maar wat heeft Fred Fun daar nu mee te maken?" zei Jim.

„Ik heb hem nog niet lang geleden hier gezien en hij gedroeg zich heel eigenaardig."

„Daar kom ik zo aan toe,” zei Jane. „Luister maar.” Tegen negen uur was de kleedkamer leeg en begon Jane zich te vervelen, vertelde zij verder. Van beneden hoorde ze een heleboel gelach en gepraat en nadat er nog een tijdje verlopen was, besloot ze maar eens een kijkje te gaan nemen. Mavis was naar beneden gegaan, naar de keuken, om te helpen bedienen en natuurlijk ook zelf een kopje thee te nemen. Zij had beloofd Jane een glas limonade en een sandwich te brengen, maar dat was al weer een tijdje geleden

Ze ging de overloop op en door ver over de leuning te gaan hangen, kon ze net een paar van de mensen beneden zien, die daar in de hal stonden. Spoedig echter gingen ze naar binnen en was er niets meer om naar te kijken en dus ging Jane, brutaler geworden, een kijkje nemen bij de achtertrap. Die was aan de andere kant van de gang; zij wilde juist zachtjes naar beneden gaan, toen ze iemand naar boven hoorde komen. Eén ogenblik wist ze niet wat te doen — ze wilde liever niet een van de andere kamers in gaan, dus bleef haar niets anders over dan naar de kleedkamer terug te vluchten. Zij was halverwege de gang, toen zij een paar mensen de trap aan de voorzijde op hoorde komen; twee dames die al pratend naar boven kwamen. Gelukkig voor Jane was het al donker geworden en waren de lichten nog niet aan Ze was erg bang om Mavis in moeilijkheden te brengen en haar enige wens was ergens een schuilplaats te vinden, zodat ze niet gevonden zou worden. Zonder zich te bedenken rende zij de laatste paar stappen naar de slaapkamer waar de damesmantels lagen en school onder het bed, waar ze met bonzend hart bleef liggen. Ze kon nog steeds de dames langzaam de trap op horen komen, maar degene, die langs de achtertrap naar boven was gekomen, rende zonder de dames te groeten de kleedkamer in. Een van de dames, die Jane herkende als mevrouw Frankle, kwam met mevrouw Cynthia de slaapkamer in. Mevrouw Frankle deed het licht aan en Jane begon zich erg onbehaaglijk te voelen. Het zou zo dwaas zijn, als zij onder het bed werd gevonden, maar ze had toch niet de moed eronderuit te kruipen en mevrouw Frankle te vertellen, hoe ze er gekomen was.

Zij herkende hem terstond als Fred Fun, die zij al eens op de televisie gezien had.

„Een heerlijk feest,” zei mevrouw Cynthia

„O, dank je voor het compliment,” zei mevrouw Frankle. „Mijn man en ik waren er eerst een beetje ongerust over, maar het schijnt nu wel goed te gaan.”

„Iedereen is gekomen,” ging mevrouw Cynthia voort en Jane zag haar voeten naar de toilettafel gaan. Plotseling hoorde ze een gil; Jane kneep haar ogen dicht en wachtte op het vreselijke moment van ontdekking.

„Zeg, wat is er aan de hand?” vroeg mevrouw Frankle, snel naar haar vriendin toelopend.

„O zeg, stel je voor dat je al die kostbare juwelen hier zo maar in een doos laat liggen, waar iedereen ze zien kan!” zei mevrouw Cynthia. Jane durfde weer te ademen en opende haar ogen. Ze kon nu twee paar voeten zien

Mevrouw Frankle lachte. „Hindert niet,” zei ze, terwijl zij voor de spiegel haar haren kamde. „Het is maar namaak, bijna niets waard.”

„Ik dacht, dat je een heleboel échte juwelen hier had,” zei mevrouw Cynthia op teleurgestelde toon.

„Heb ik ook,” zei mevrouw Frankle. Zij aarzelde even en ging verder: „Hier, ik zal ze je laten zien.”

Jane kon de verleiding niet weerstaan een punt van een jas op te lichten, zodat zij ook kon kijken. Mevrouw Frankle liep naar een grote houten stoel met gebeeldhouwde rug en poten. Ze ging met haar hand langs de zijkant van de zitting; er klonk een zachte klik. Zij trok even en de zitting draaide op een scharnier naar buiten. Er ontstond zo een brede, maar ondiepe lade. Mevrouw Cynthia gaf een kreet van verrassing. „O, wat knap!” zei ze.

„Vind je ook niet?” vroeg mevrouw Frankle trots. „Mijn man heeft hem gevonden in een zaak van oude meubelen. Hij zei dat de stoel uitstekend bij ons meubilair paste en dat niemand ooit zou vermoeden, dat er een geheime lade in verborgen zou zijn.”

„Héél knap,” zei mevrouw Cynthia bewonderend. „En wat een prachtige stenen. Je mag wel voorzichtig zijn met zulke halskettingen en broches. En wat een móóie ringen!”

„Dank je,” zei mevrouw Frankle. „Nu moet ik écht naar beneden, anders denken mijn gasten dat ik ze in de steek laat.” Zij schoof de lade dicht. De twee paar voeten hielden even stil bij de spiegel en liepen toen langs Jane de deur uit. Zij haalde diep adem en wilde juist onder het bed vandaan komen, toen er in de kleedkamer geluid klonk. Zij hield zich weer onbeweeglijk en voelde koude rillingen langs haar rug lopen bij de gedachte, hoe weinig het had gescheeld of ze had haar schuilplaats verraden. Ze had de geheimzinnige luistervink helemaal vergeten. Een paar seconden later kwam hij te voorschijn, liep op zijn tenen naar de stoel, bekeek hem even en liep toen langs het bed. Hij liep vlug de kamer uit en Jane hoorde, hoe hij de gang

in liep, juist toen zij Mavis langs de achtertrap naar boven hoorde komen. Haar stappen klonken extra-luid, omdat er op die trap geen loper lag. De man aarzelde, Jane zag zijn voeten terugkomen en in de richting van de andere trap, aan de voorkant, gaan. De lichten waren nu aan en Jane kon de verleiding niet weerstaan onder het bed vandaan te kruipen en vlug naar de balustrade van de trap te lopen om een glimp op te vangen van de man die zich zo vreemd gedragen had. Toen hij beneden aan de trap zich half omdraaide om naar de gasten in de gang te kijken, kon zij hem goed zien. Zij herkende hem terstond als Fred Fun, die zij al eens op de televisie gezien had. Toen kwam Mavis boven met de limonade en een sandwich en gaf haar een standje, dat zij de kleedkamer verlaten had. Jane opende haar mond en stond op het punt Mavis alles te vertellen wat zij gezien had, maar toen bedacht zij zich. Mavis zou maar overstuur raken en het weer aan iemand anders vertellen; op die manier zou er een boel last van kunnen komen. Bovendien was er eigenlijk niets ergs gebeurd, misschien was Fred Fun wel per ongeluk de verkeerde kamer in gelopen en had hij het, toen hij de dames naar boven hoorde komen, een beetje vervelend gevonden om te voorschijn te komen en zijn vergissing te bekennen.

Vijf minuten later was Jane op weg naar huis in de kleine bestelwagen en zij was zo moe en slaperig, dat zij geen ogenblik meer aan de zaak dacht. Eigenlijk had zij het hele incident vergeten, totdat zij tien dagen later meneer Grey aan haar grootmoeder hoorde vertellen, dat er een paar ringen en broches op Tullington Grange gestolen waren, terwijl meneer en mevrouw Frankle uit waren.

„Dus, zo zie je dat ik ook avonturen kan beleven," besloot Jane haar verhaal.

„Is dat alles?" vroeg Jim teleurgesteld.

„Wat zou er nog meer moeten zijn?" vroeg Jane een beetje beledigd.

„Ik dacht dat je een diefstal had meegemaakt," zei Jim.

„O, nee" — Jane keek ontdaan — „ik denk dat Fred Fun net zo nieuwsgierig was als ik — ik bedoel, ik zou die stoel ook bekeken hebben, als Mavis niet was gekomen. Hij heeft ook niets aangeraakt en bovendien, de diefstal werd pas tien dagen later gepleegd."

„Was het niet vreemd, dat de dief alleen de ringen en de broches had meegenomen?" zei Peter.

„Ik denk het wel." Daar had Jane nog niet aan gedacht, maar nu Peter het zo zei, moest ze wel toegeven dat het raar was.

„Als je het mij vraagt, ik vind die hele zaak maar vreemd," zei Peter, zijn voorhoofd in rimpels trekkend en kennelijk ingespannen nadenkend. „Ik bedoel, waarom liep Fred Fun daar rond te scharrelen?"

„Ik denk dat hij, net als Jane, op onderzoek uit was," zei Vicky.

„Ik blijf het toch vreemd vinden," zei Peter koppig.

„Hebben ze de dieven gepakt?" vroeg Jim.

„Nee, voor zover ik weet niet. Mavis zou het mij dan wel verteld hebben."

„Het is toch wel grappig, dat jij Fred Fun ook bent tegengekomen, vind je niet?" zei Vicky, die een prop maakte van het lege zuurtjeszakje en het in haar zak stopte. „Jane, als jij in Londen komt, kom ons dan meteen opzoeken! En we zullen in ieder geval schrijven of we geluk hebben met handtekeningen en of we Jims boek terugkrijgen, maar schrijf jij ons dan, wat er met die schat gebeurt en of ze de juwelen gevonden hebben?"

„O, maar dat doe ik beslist," zei Jane enthousiast. „Misschien kan ik jullie weleens komen opzoeken en in ieder geval zal mijn vakantie niet half zo eenzaam zijn, als jullie schrijven en mij over je avonturen vertellen."

„Luister, het slaat zes uur!" riep Peter uit. „Rennen! anders komen er weer moeilijkheden van." Zij droogden hun voeten zo goed en zo kwaad als het ging in het gras aan de waterkant en zetten het op een lopen naar de bus, waarvan ze de motor al hoorden draaien.

„Ik kom jullie gauw opzoeken," riep Jane. „En misschien weet ik dan meer over de Tullington. . ." Plotseling viel haar mond open.

„Wat is er, wat heb je?" vroeg Vicky, die gevaarlijk ver uit het raampje van de bus hing.

„Ik weet het nog niet, maar ik heb een idee gekregen. Tenminste, dat geloof ik. Vicky!" De bus begon met veel lawaai te rijden.

„Ik zal schrijven," riep Jane, met de bus meéhollend.

„Dag, daaag," riepen zij, toen de bus harder begon te rijden en Jane met een bezorgd gezichtje midden op de weg achterbleef.

„Wij zullen ook schrijven," riep Vicky, terwijl de bus de hoek om zwaaide.

„Nou, ik moet zeggen dat jullie het bont gemaakt hebben," zei het dikke jongetje, over de rugleuning van hun zitplaats hangend. „Maar het was toch een leuke dag, hè? En wat een máchtige lunch hebben we gehad!" Hij smakte met zijn lippen.

„Ja, het was fijn," zei Peter grinnikend, terwijl hij lui achterover leunde. Hij voelde zich plotseling erg moe na alle gebeurtenissen van die dag.

„Stel je voor," zei Vicky dromerig. „We hebben echt in een film meegespeeld en nu we ook nog in Lime Grove werken, zullen we wel gemakkelijk aan handtekeningen kunnen komen."

„Hebben jullie een andere baan?" vroeg de dikke jongen

„Wel nee," zei Jim slaperig.

„O, dat heb ik jullie nog vergeten te zeggen," zei de dikke jongen. „Jullie hebben meneer Plumptons toespraak gemist. Wij zijn klaar."

„Wat!" zeiden Peter, Jim en Vicky tegelijk, terwijl zij zich op hun plaatsen omdraaiden en de dikke jongen, die op een stuk chocolade zat te zuigen, met grote ogen aanstaarden.

„Zo is het," zei hij vriendelijk, „er is niets meer te doen."

Zij zaten bijna de hele weg slaperig en stil voor zich uit te kijken. Toen de bus zijn weg door de Londense straten vervolgde, was het Peter die voor het eerst weer iets zei.

„Er zijn twee vragen, waarop ik het antwoord zou willen weten," zei hij.

„Welke dan?" vroeg Jim, terwijl hij probeerde een geeuw te onderdrukken.

„Waarom hebben ze alleen de ringen en de broches meegenomen en wat had Jane uitgedacht, toen we weg moesten?" zei Peter.

„Zo is het," zei hij vriendelijk, „er is niets meer te doen."

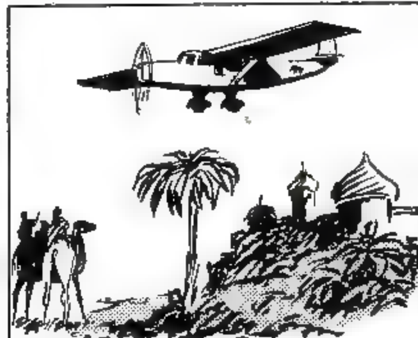
WORDT VERVOLGD

Captain
JOKER

TOEN ALLE BOODSCHAPPERS VERTROKKEN WAREN, VERLIET DE VERMOMDE JOKER OPGELUCHT DE HUT VAN DE SAMENZWEERDERS.

SABI GLIMLACHTE, TOEN HIJ HEM ZAG KOMEN. „U BENT NIET VAN JOESSOEP TE ONDERSCHEIDEN," ZEI HIJ.

„DE SAMENZWEERDERS HEBBEN ME OOK NIET HERKEND," ANTWOORDDE JOKER TEVREDEN. HIJ ONTDEED ZICH VAN ZIJN VERMOMMING, HIJ EN SABI BESTEGEN WEER HUN KAMELEN OM DE TERUGWEG TE AANVAARDEN NAAR DE STAD.

EVEN LATER ZAGEN ZIJ HET VERKENNINGSVLIEGTUIG NADEREN, WAAROM JOKER VÓÓR ZIJN VERTREK NAAR DE HUT HAD GEVRAAGD.

HIJ SCHAKELDE DE DRAAGBARE ZENDER IN

EN VROEG DE PILOOT OM VOORAL

DE TOEGANGSWEGEN NAAR DE STAD IN HET OOG TE HOUDEN.

DE PILOOT VOLDEED AAN HET VERZOEK EN KON SPOEDIG MELDEN DAT HIJ OP VIJF KILOMETER VAN DE STAD EEN AANTAL KAMEELRUITERS ZAG, DIE ZICH DAAR SCHENEN TE VERZAMELEN.

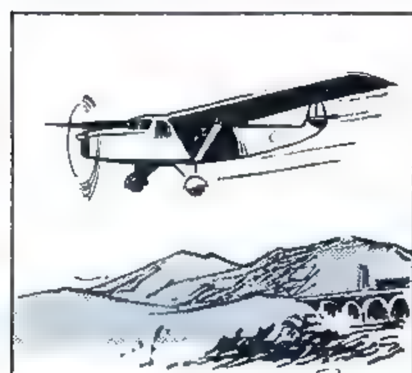

HIJ ZAG DAT ALLE RUITERS MET GEWEREN BEWAPEND WAREN.

„BLIJFT U DOORGAAN MET VERKENNEN," SEINDE JOKER TERUG. „IK GA WEER NAAR DE STAD EN ZAL NA ONGEVEER EEN HALF UUR OPNIEUW CONTACT MET U OPNEMEN."

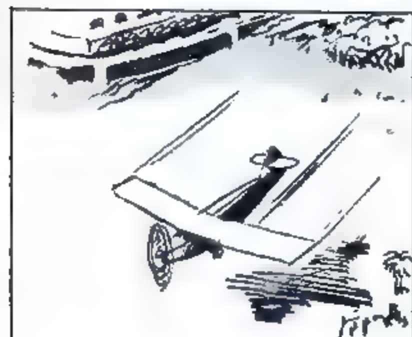

JOKER GING DADELIJK NAAR DE COMMANDANT VAN DE LIJFWACHT.

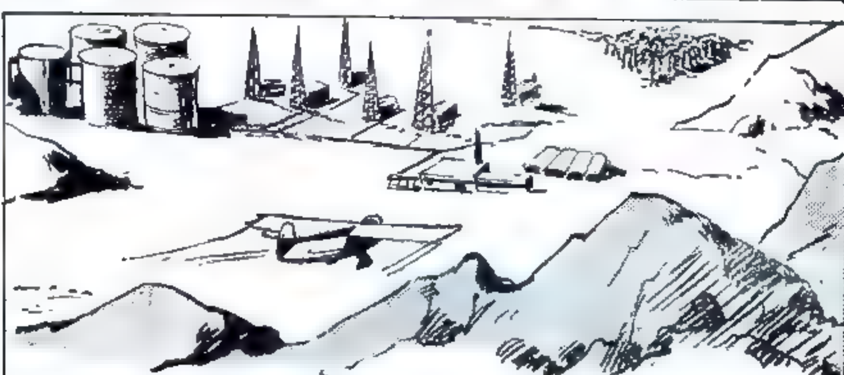

DE KALIEF VOEGDE ZICH BIJ HEN. MET JOKER EN ENKELE OFFICIEREN BESTUDEERDE HIJ DE KAART VAN DE OMGEVING. JOKER VERWACHTTE STELLIG EEN AANVAL OP DE OLIEVELDEN TEN ZUIDEN VAN DE STAD

VOLGENS AFSPRAAK STELDE HIJ ZICH NA EEN HALF UUR WEER IN VERBINDING MET DE PILOOT.

„ALLES IS NOG VRIJ RUSTIG IN DE OMGEVING."

„MAAR," VERVOLGDE DE PILOOT, „HET IS TOCH DUIDELIJK DAT ER IETS BROEIT. IK ZIE OVERAL KLEINE GROEPJES RUITERS, DIE IN ZUIDELIJKE RICHTING TREKKEN. HEBT U NOG ORDERS?"

„LAND ZO DICHT MOGELIJK BIJ DE STAD," ANTWOORDDE JOKER, „IK GA MET U MEE."

HIJ STELDE EEN UITKIJK OP POST EN TOEN DEZE MELDDE WAAR HET VLIEGTUIG WILDE LANDEN, GING JOKER ERHEEN. EVEN LATER WERD KOERS GEZET NAAR DE OLIEVELDEN.

DICK TURPIN

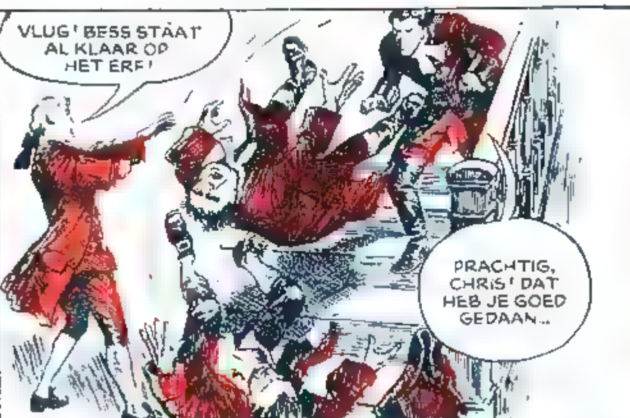

TOEN SIMON WEST UIT HET DAKVENSTER KEEK, KLAUTERDE DICK EEN RAAM BINNEN BIJ DE BUREN.
ACHTEROM! SNIJ HEM DE PAS AF, MANNEN. VLUG!
ZULLEN WE OP TURPINS KAMER MIJN GOUDSTUK GAAN ZOEKEN?
KOM MEE, NIEMAND LET OP ONS!

DE KANSEN VOOR DICK LEKEN KLEIN, MAAR HIJ HIELD VOL.
IK MOET HEN MISLEIDEN. IK GA TERUG NAAR M'N KAMER IN DE HERBERG, DAAR KOMT WEST NIET MEER KIJKEN...
1

VLUG KLAUTERDE DICK TERUG NAAR ZIJN KAMER. EVEN LATER LIEP HIJ DE TRAPPEN AF EN ONTMOETTE DAAR SLIMME JONAS!
ZO, LELIJKE DIEF! M'N GOUD STELEN ALS IK LIG TE SLAPEN
WAT IS DAT VOOR WARTAAL? IK JOUW GOUD STELEN?

JONAS WAS ZIEDEND VAN DRIFT EN PROBEERDE DICK AAN TE VALLEN
WAAR HEB JE M'N GOUD GELATEN? ZEG OP OF IK ZAL JE
IK HEB JE GOUD NIET. EN NU OPZIJ. IS DAT JE DANK VOOR MIJN VRIENDSCHAP?

NIEMAND HAD GEMERKT, DAT CHRIS ACHTER SLIMME JONAS EN LINKE NED SLOOP. HIJ HOORDE DE BESCHULDIGINGEN... VLUG TROK HIJ LINKE NED AAN DE BENEN DE TRAP AF.
OPZIJ, JONAS!
HELP!
OOO!
2

VLUG! BESS STAAT AL KLAAR OP HET ERF!
PRACHTIG, CHRIS! DAT HEB JE GOED GEDAAN...

IK HOORDE JONAS TEGEN LINKE NED ZEGGEN DAT ZE U WILDEN AANBRENGEN. HIJ HEEFT TEGEN DE SOLDATEN GEZEGD, DAT U EEN POSTKOETS OVERVALLEN HAD
JONAS IS EEN LEUGENAAR. IK HEB NOOIT IETS GESTOLEN, NOCH VAN HEM NOCH UIT EEN POSTKOETS.
3

ER HEERSTE ZO'N OPWINDING TIJDENS HET ZOEKEN NAAR DICK, DAT EEN TROEP SOLDATEN DE STALINGANG VERSPERDE.
HOE KOMEN WE DAAR DOORHEEN?
WEES MAAR GERUST!

DICK HAALDE UIT DE STAL EEN KOETSIERSJAS EN EEN HOED, STAK EEN STROOTJE IN ZIJN MOND EN ZAG ER NU ALS EEN ECHTE KOETSIER UIT.
4

HIJ GREEP BESS BIJ DE TEUGEL EN LIEP NAAR DE POORT, GEVOLGD DOOR CHRIS MET ZIJN PONY.

HOE KOM IK ERDOOR? WAT IS HIER AAN DE HAND?

DICK TURPIN IS IN DAT HUIS. ALLES IS OMSINGELD. ZE HEBBEN HEM EINDELIJK...

DICK EN CHRIS REDEN RUSTIG NAAR HUN BESTEMMING EN BEREIKTEN WELDRA DE VERWAARLOOSDE TUIN VAN HET LEGE HUIS.

BEGRIJP JIJ WAAROM JONAS MIJ BESCHULDIGDE VAN DIEFSTAL? WIST JIJ VAN DAT GOUD? HIJ LIET HET MIJ ZIEN. HET WAS VERSTOPT ONDER DE VLOER.

IK HEB ALTIJD GEDACHT DAT HIJ ARM WAS. WAAROM HIJ U BESCHULDIGDE WEET IK NIET.

6

NU KAN IK ER WEER NIET DOOR EN IK MOET WEG!

ALS JE HIER RECHTSAF GAAT EN DAN DE VOLGENDE ZIJSTRAAT NEEMT, BEN JE UIT DE DRUKTE

DE SOLDATEN KOMEN WEER OP HET DAK. ZOU TURPIN ER NIET MEER ZIJN?

5

HET GESCHREEUW VAN DE MENIGTE ACHTER ZICH LATEND, BAANDEN TURPIN EN CHRIS ZICH RUSTIG EEN WEG.

WAAR ZIT IE TOCH? HIJ MOET HIER ZIJN!

KOM MAAR TE VOORSCHIJN, HET HUIS IS OMSINGELD, TURPIN!

EEN GLADDE VOGEL, DIE TURPIN!

ZO GEMAKKELIJK KRIJGEN ZE HEM NIET!

WAAR ZOEKEN ZE HEM VOOR?

DE VOLGENDE DAG LIEP DICK MET CHRIS RONDOM HET KLOKKEHUIS.

HOE KOMT HET DAT HET AL ZO LANG LEEG STAAT?

MEN ZEGT, DAT DE VORIGE BEWONER NA DE DOOD VAN ZIJN VROUW EEN WERELDREIS GING MAKEN MET ZIJN ZOONTJE VAN VIJF JAAR. NIEMAND HEEFT OOIT MEER IETS VAN HEN GEHOORD.

HET PRACHTIGE MEUBILAIR VERKOMMERDE DOOR VOCHT EN SCHIMMEL. CHRIS VOELDE ZICH ER THUIS, ALSOF HIJ HET AL LANG KENDE

WAT EEN PRACHTIGE RAMEN!

ZEKER EEN VOORSTELLING UIT DE TROPEN, WAAR DE EIGENAAR VROEGER GEWEEST IS. HIER RECHTS HANGEN ALLEMAAL SCHILDERIJEN.

7

TOEN CHRIS BIJ HET PORTRET VAN EEN JONGE VROUW STOND, ZAG TURPIN HOE STERK DE GELIJKENIS WAS

WAT EEN AARDIG GEZICHT!

HET KON ZIJN MOEDER ZIJN! ZOU HET DE VROUW VAN DE EIGENAAR VOORSTELLEN? STEL JE VOOR DAT HET CHRIS' MOEDER IS...

DICK ZEI NIETS TEGEN CHRIS. DE TIJD ZOU DE OPLOSSING VAN HET RAADSEL WEL BRENGEN

KOM, DAN GAAN WE BESS EN JE PONY EENS VERZORGEN. IK HOOR ZE HINNIKEN.

IK HEB HET GEVOEL DAT IK HET ALLEMAAL AL EENS HEB GEZIEN.

8

Rico gaat ezels vangen

Enzo Spezzati ging wat rechter op zitten.

„Wat zei je?" vroeg hij.

„Ik ga geld verdienen, vader," herhaalde Rico.

„Zo," zei Spezzati, „dat is mooi, jongen. Hoeveel is het? Honderd frank? Misschien wel tweehonderd?"

Rico ging op het bankje naast de stoel van zijn vader zitten.

„Veel meer," zei hij. „Vijfhonderd frank per stuk krijg ik."

„Voor wat?" vroeg Enzo.

„Voor ezels," zei Rico.

„Voor ezels?" herhaalde zijn vader verbaasd. „Wie geeft er nou vijfhonderd frank voor een ezel?"

„Meneer Larssen," zei Rico. „Hij logeert bij Laroni. Helemaal uit Denemarken komt ie. Hij hield me zoëven aan, toen ik uit het dorp terugkwam en vroeg of ik wist waar je ze kon vinden. Voor elke ezel die ik bij hem breng, zou hij me vijfhonderd frank geven, heeft hij beloofd."

„Wat doet ie met al die beesten?"

„Die neemt hij mee naar Denemarken," legde Rico uit. „En daar verkoopt hij ze weer. Het schijnt dat er daar een heleboel mensen zijn, die er een willen hebben."

Enzo Spezzati schudde zijn hoofd. „Die man moet niet goed wijs zijn. Wie geeft er nou vijfhonderd frank voor een ezel, als je ze zo voor het vangen hebt? Als dat stijve been me niet in de weg zat, zou ik direct meedoen. Wanneer ga je erop uit, Rico?"

„Nu meteen," zei de jongen. „Hebt u een stuk touw voor me?"

„In de schuur," zei Enzo. „Neem maar wat je nodig hebt. Succes, jongen. Probeer er maar zoveel mogelijk te pakken te krijgen. Moeder zal blij genoeg zijn met een extraatje."

Rico ging naar de schuur, waar zijn zusjes Nina en Graziella met een oude pop speelden. Het was maar al te waar wat zijn vader zei: ze konden het best gebruiken. Eigenlijk hadden ze het altijd al arm gehad, maar sinds het ongeluk was het nog veel erger geworden.

Het was nu al weer bijna twee jaar geleden, dat ze vader op een middag thuisbrachten, nadat een paard hem tegen zijn been had geschopt. Hij had er wekenlang mee moeten liggen en toen hij eindelijk op mocht, vertelde de dokter hem dat het been voorgoed stijf zou blijven. Sindsdien moesten ze leven van wat zijn moeder met wassen en strijken verdiende. Veel werk was er toch al niet in de streek waar ze woonden, en iemand die niet goed uit de voeten kon, kwam er helemaal niet aan te pas.

Rico haalde een stevig stuk touw van de haak, hing het in een rol om zijn schouder en ging op weg.

Vijfhonderd frank, dat was evenveel als zijn moeder met een lange dag hard werken verdiende. Als het een beetje meeliep, ving hij er misschien wel twee, die dag. Ezels waren er genoeg op Corsica. Wanneer iemand er een nodig had, ving hij 'm gewoon, maar de meeste mensen gebruikten liever paarden, omdat die sterker waren en lang niet zo wispelturig.

Rico ging de landweg naar Alfina op, die dwars door de maquis liep, het wilde, bijna ondoordringbare struikgewas dat al eeuwen tot schuilplaats had gediend voor allen, die om de een of andere reden iets van de justitie hadden te vrezen.

Onder het lopen keek Rico links en rechts om zich heen. De ezels waren over het algemeen niet schuw, maar gewoonlijk kwamen ze toch niet te dicht in de buurt van de wegen. Na lang zoeken zag hij heel in de verte twee grijze ruggen boven het struikgewas uitsteken. Hij nam het touw in zijn handen en begon zich zo snel mogelijk door de begroeiing te werken. De ezels bleven rustig grazen. Af en toe keken ze op en wapperden met hun oren, maar ze vluchtten niet.

Toen Rico dichterbij kwam, schenen ze een beetje onrustig te worden. Ze gingen een paar meter verderop en keken steeds vaker om.

Rico klakte met zijn tong. „Kom

maar," lokte hij. „Kom dan maar.'

Weer gingen ze verderop, maar niet zo snel als Rico hen naderde. Toen hij vlakbij was, begon hij de struiken heel voorzichtig opzij te buigen om ze niet opnieuw te verschrikken. Hij klakte met zijn tong en het dier dat het dichtstbij was, hief zijn kop op en balkte.

„Stil maar," zei Rico. „Hij is braaf." Terwijl de ezel doorging met grazen, krabbelde hij hem zachtjes over zijn rug. Toen, met een snelle beweging, wierp hij hem het touw om de nek en legde er haastig een knoop in.

De ezel maakte een beweging van schrik en probeerde weg te komen, maar Rico hield hem stevig vast

„Kom dan maar," smeekte hij. „Ga maar mee met Rico." Hij klopte zijn gevangene op de nek en begon voorzichtig aan het touw te trekken. De ezel wierp een blik op zijn metgezel, die een eind verderop was gegaan en deed aarzelend een stap.

„Hij is braaf," zei Rico. „Kom maar." Stap voor stap trok hij de ezel door de struiken. Het duurde lang eer hij zijn vangst op de weg had, maar toen ze daar eenmaal waren, ging het vlotter. De ezel scheen nu aan het touw gewend te raken en stapte gewillig mee.

Het liefst was Rico ook achter de andere aangegaan, maar hij besloot het zekere voor het onzekere te nemen en bracht zijn buit rechtstreeks naar het hotelletje in Alfina, waar meneer Larssen zijn intrek had genomen

Hij vond de Deen voor het huis, waar hij met een krant en een sigaar in een ligstoel zat.

„Ik heb er een, meneer Larssen," zei hij.

De Deen legde zijn krant neer. „Ah, de eerste. Dat is prachtig. Breng 'm maar meteen naar de stal."

Toen Rico terugkwam, haalde hij zijn portefeuille te voorschijn. „Kijk es, jongeman. Wanneer breng je er weer een?"

Rico keek naar het bankbiljet, dat meneer Larssen hem had gegeven „Misschien vandaag nog wel," zei hij „Ik zal m'n best doen, meneer Larssen Ik ga er elke dag op uit."

„Goed," zei Larssen. „Ik kan er een heleboel gebruiken." Hij ging verder met zijn krant en Rico holde opgewonden naar huis.

„Vader, kijk 'ns! Ik heb er een gevangen!"

Enzo Spezzati keek naar het biljet, dat zijn zoon hem voorhield „Is het dan toch waar?" zei hij. „Wat zal moeder blij zijn, jongen. Zie maar dat je er nog een paar te pakken krijgt."

Inderdaad slaagde Rico er die middag in een tweede ezel te vangen het geld gaf hij weer aan zijn moeder

Het duurde de volgende dag bijna de hele ochtend eer hij zijn eerste buit wist te bemachtigen, maar 's middags had hij meer succes en die avond bracht hij vijftienhonderd frank thuis

Hij was niet de enige, die voor hem werkte, had Larssen verteld. Ook Sandro Tonella en Luigi Brento gingen erop uit.

Als hij vijftig ezels bij elkaar had, zou hij naar Denemarken gaan, maar hij kwam zo gauw mogelijk terug, daar konden ze op rekenen.

Nog tweeënveertig moest hij er dus hebben, rekende Rico uit, want er stonden er nu acht in de stal. Dat werd dus voortmaken, want Sandro en Luigi zaten natuurlijk ook niet stil.

Toen er een week om was had hij er achttien bij meneer Larssen afgeleverd. Nina en Graziella hadden allebei nieuwe schoenen gekregen en zondags kwam er een groot stuk vlees op tafel, wat anders bijna nooit gebeurde bij de Spezzati's.

Maar nu was het dan ook bijna afgelopen.

„Nog zes, Rico," had meneer Larssen gezegd. „Woensdag ga ik op de boot met m'n langoren"

Het was nu dinsdagochtend. De duisternis van de nacht was nog maar nauwelijks geweken, toen Rico al naar de velden trok. Hij had een flink stuk brood bij zich, daar waren de ezels dol op. Het terrein, waar hij zich nu bevond, was nog woester. Het voetpad dat zich tussen de velden slingerde, was al in jaren niet meer gebruikt, omdat er een eind verderop een steenweg was aangelegd.

Al vrij spoedig kwam de eerste ezel in zicht. Ver weg, bijna bij de heuvelrug, zag Rico hem tussen de struiken scharrelen. Hij ging er recht op af, voorovergebogen om met zijn gewicht de takken weg te duwen. Hij vorderde slechts langzaam; toen hij halverwege opkeek, zag hij dat de ezel al een heel eind verderop was. Terwijl hij zijn tocht voortzette, trapte hij bijna op een das, die in de schemering van de struiken lag te slapen.

Blazend en piepend van schrik rende het dier weg; Rico moest aan de verhalen denken over de adders, die in de maquis leefden en die plotseling te voorschijn schoten om de onvoorzichtige die zich in hun gebied waagde, te bijten.

Hij troostte zich met de gedachte dat zijn broek van taai manchester was en ging verbeten verder om zijn eerste vijfhonderd frank van die dag te verdienen.

„Vader, kijk 'ns! Ik heb er een gevangen!"

Plotseling bleef de jongen staan. Ergens links van hem had een stem geklonken, een vaag gekreun, alsof iemand erge pijn had.

Hij luisterde heel scherp en hoorde het opnieuw. Het kon niet meer dan een paar meter van hem vandaan zijn.

Rico boog de struiken uit elkaar en kwam bij een diepe kuil. Er lag een man in, een jonge man nog, die hem met grote, angstige ogen aankeek. Zijn rechterarm was rood en opgezet en lag in een vreemde boog naast zijn lichaam.

„Is er iets gebeurd?" vroeg de jongen.

De man knikte. „Ik heb m'n arm gebroken," zei hij kreunend. „Ik zag die kuil niet."

Rico staarde hem aan. Mensen, die er niets te maken hadden, kwamen nooit in de maquis

Zelf kwam hij er alleen maar voor de ezels, net als Sandro en Luigi Wie er anders kwam, had gewoonlijk. . .

Ineens wist hij het. Baretti! Lucio Baretti, die een man had doodgestoken! Hij had zijn foto in de krant gezien, weken geleden al. Het was in Citagno gebeurd. Baretti en de andere man hadden gevochten, midden op de dag in een straat vol mensen. De ander was in elkaar gezakt en Baretti was in de drukte ontkomen. Een week later had hij een boerderij overvallen en de boer die hem betrapte, met een revolverschot gewond. De politie was ervan overtuigd, dat hij ergens in de maquis zat, maar gevonden had ze hem niet. Het gebeurde trouwens zelden dat ze iemand terugvond, die zich daar verborgen had. Daarvoor was het gebied te groot en te onbegaanbaar.

De man in de kuil hief zijn hoofd op „Wat is er?" vroeg hij. „Waarom kijk je zo naar me?"

Rico haalde zijn schouders op. „Weet ik niet," zei hij. „Heb je veel pijn?"

Baretti knikte. „De dorst is nog erger. Heb je soms iets te drinken bij je?"

„Nee," zei Rico. „Wel een stuk brood."

„Geef me dat dan," vroeg Baretti. „Ik heb in twee dagen niet gegeten."

Rico liet zich naar beneden glijden en gaf hem het brood, dat voor de ezels was bestemd. Terwijl Baretti het haastig opat, keek de jongen naar de gewonde arm, die tussen pols en elleboog was gebroken.

„Je zult wel erg veel pijn hebben, hè?" vroeg hij. „Hoe moet dat nou, met die arm?"

Baretti legde de rest van het brood neer en drukte zijn linkerhand voor zijn ogen. „Ik weet het niet! Ik weet het niet! Ik wou dat ik maar dood was. Zo is het ook geen leven."

Rico vouwde zijn handen om zijn knieën en knikte. „Waarom heb je het ook gedaan," zei hij ernstig.

„Wat gedaan!" zei Baretti geschrokken.

„Die man," zei Rico. „In Citagno..."

De vluchteling huiverde. „Ik kon het niet helpen," zei hij fluisterend. „Heus, het was mijn schuld niet. Als de mensen maar wisten hoe het gegaan was."

„En die boer dan?" vroeg de jongen. „In de krant stond, dat je op hem geschoten hebt."

„Ja," zei Baretti, „dat heb ik ook. Maar hij schoot eerst. Ik kwam er alleen maar om wat eetbaars te zoeken, anders niet. Toen ik op het erf liep, kwam hij naar buiten. Hij had een geweer bij zich en toen hij me zag, schoot hij. Ik hoorde de kogel langs me heen gaan. Hij hoefde me toch niet te doden omdat ik een paar wortelen wilde pakken?"

„Als de mensen maar wisten hoe het gegaan was."

„Nee," zei Rico, „nee."

Tussen zijn vingers door gluurde hij naar Baretti. De gewonde man had helemaal niet het gezicht van een moordenaar. Gewoon een vriendelijk gezicht, zoals je er zoveel zag in Alfina. Zijn donkere ogen keken treurig in de verte en zijn haar was grijs van het stof.

„Waarom ril je zo?" vroeg hij.

„Ik heb koorts," zei Baretti. „Ik wou dat ik maar iets te drinken had. O, dat het zo ver met me moest komen!"

Er liepen een paar tranen over zijn gezicht, Rico kreeg een vreemd, verlegen gevoel over zich. Hij wist dat de man onherroepelijk verloren was, als hij hem niet hielp. Alleen zou hij nooit uit het struikgewas komen en als hij er wel uitkwam, wat zou hij dan moeten beginnen? Op de een of andere manier voelde hij, dat Baretti niet gelogen had toen hij zei dat het zijn schuld niet was.

Ergens in de verte klonk het rauwe geluid van een ezel, die balkte, en plotseling dacht Rico aan Sandro en Luigi, die natuurlijk druk op jacht waren.

„Ik zal je helpen," zei hij haastig. „Vanavond, als het donker is, kom ik terug. Blijf hier maar rustig liggen."

Baretti stak zijn hand uit. „Niet weggaan! Niet weggaan!" zei hij angstig. „Je vindt me nooit terug, als het donker is."

„Ik vind je wel," verzekerde Rico.

Baretti pakte zijn mouw vast. „Beloof me dat je me niet in de steek zult laten," zei hij

„Ik beloof het," antwoordde Rico. Toen rukte hij zich los, klauterde tegen de kant van de kuil op en verdween in de maquis.

Vlak achter elkaar ving hij twee ezels, die hij met het touw aan elkaar vastbond; terwijl hij ze de lange weg naar Alfina voor zich uit dreef, moest hij voortdurend aan Baretti denken.

Hij had beloofd hem te helpen en hij zou hem ook helpen, maar hoe?. . .

Moe en bezweet kwam hij bij het hotelletje van Laroni aan. Meneer Larssen was in de gelagkamer, waar hij met een paar mannen uit het dorp stond te biljarten.

„Ik heb er twee, meneer Larssen," zei Rico.

Larssen nam zijn sigaar uit zijn mond. „Twee?" zei hij. „Ik kan er nog maar één gebruiken. Tonella heeft er ook al twee gebracht en Brento drie. En ik had er nog maar zes nodig."

„En die andere dan?" vroeg Rico teleurgesteld

„Bewaar die maar tot ik terugkom," zei de Deen. „Ik heb maar voor vijftig stuks plaats op de boot. Maar over drie weken ben ik terug, dan gaan we opnieuw beginnen. Wat mij betreft kun je intussen wel doorgaan met vangen. Als Laroni de ezels tenminste al die tijd in z'n stal wil hebben."

Rico stak het geld, dat de Deen hem gaf, bij zich en bracht een van de ezels in de stal. De andere bond hij het touw om zijn nek.

„Jou wil hij niet hebben," zei hij. „Jij komt de volgende keer pas aan de beurt. Ik zal je Angelo noemen. Je kunt toch niet al die tijd zonder naam."

Hij klom op de grauwe, schonkige rug en drukte zijn hielen tegen de flanken.

„Vort, Angelo," zei hij, „we gaan naar huis."

Op een sukkeldraf droeg de ezel hem het dorp uit. Toen ze tussen de velden kwamen, keek hij af en toe opzij naar het struikgewas, alsof hij zich plotseling herinnerde dat hij daar eigenlijk thuishoorde, maar hij bracht Rico zonder tegenstribbelen naar het huis van zijn vader.

Rico bond hem aan een olijfboom, die al sinds mensenheugenis geen vruchten meer had gedragen en ging naar binnen om te eten.

Toen het donker was, vulde hij bij de put achter het huis een fles met water, klom opnieuw op Angelo's rug en sloeg de richting van de maquis in, waar hij Baretti had achtergelaten.

Hij had die ochtend de omgeving goed in zich opgenomen en spoedig vond hij de cipressen terug, die hem als richtingwijzer hadden gediend. Een eind ervóór, meer naar rechts, moest ergens de kuil zijn.

Hij stuurde Angelo de struiken in. „Lucio!" riep hij, „Lucio, ben je daar?"

Er kwam geen antwoord.

Terwijl de ezel geduldig verder ploegde, vroeg Rico zich af of hij zich misschien toch vergist had. Veel verder kon het toch niet zijn, meende hij.

„Lucio, ben je daar?" herhaalde hij. Tot zijn opluchting hoorde hij nu de stem van Baretti. „Wie is dat?" werd er geroepen.

„Ik ben het, Rico," antwoordde de jongen. Hij stuurde Angelo naar rechts en als de ezel niet beter had uitgekeken dan hijzelf, zouden ze samen in de kuil zijn gestort.

„Kun je eruit?" vroeg hij.

„Alleen niet," zei Baretti. „Daar heb je twee handen voor nodig. Heb je iets te drinken meegebracht?"

Rico gaf hem de fles en de gewonde dronk hem achter elkaar leeg.

„Hoe doen we dat nou?" vroeg hij.

„Wacht," zei Rico. „Ik weet iets. Pak jij het touw."

Baretti begreep wat de bedoeling was. Hij nam het touw van Angelo in zijn gezonde hand en terwijl Rico de ezel achteruit dreef en zelf ook hielp trekken, kwam Baretti langzaam tegen de wand van de kuil op.

„Klim maar op z'n rug," zei Rico. „Ik zal je wel een zetje geven."

Baretti aarzelde. Hij stond te rillen van de koorts en klemde zijn tanden op elkaar om niet te kreunen.

„Waar breng je me heen?" vroeg hij.

„Naar huis," zei Rico.

„En als ze ons zien?"

„Niemand ziet ons," verzekerde de jongen. „Er is beslist geen mens meer buiten op dit uur van de avond."

„En je vader dan?"

„Die weet het niet," zei Rico. „Kom nou maar." Hij hielp Baretti op de ezel en nam zelf het touw.

Door het donker reden ze naar het huis van Spezzati. Hij hielp Baretti afstijgen en bracht Angelo naar de schuur. Toen hij terugkwam, deed hij de deur van het huis open en sloop op zijn tenen naar binnen.

Alles was stil. Zijn ouders sliepen en ook uit het zijvertrekje, waar het bed van Nina en Graziella stond, kwam geen geluid.

Rico zette zijn schoenen in een hoek van de kamer, ging naar buiten en hielp Baretti met het uittrekken van de zijne.

„Kom," wenkte hij.

Ze gingen de kamer in. Links van de deur, langs de muur, liep een houten trap, die naar de zolder leidde.

Ze gingen naar boven. Rico maakte het luik open. Die avond na het eten, toen Enzo een dutje deed en zijn moeder bij de waterput was, had hij haastig een paar druppels olijfolie tussen de scharnieren gedaan; hij slaagde er dan ook in het zonder geluid te openen.

De zolder die boven het hele huis liep, werd weinig gebruikt. Er stonden een paar versleten laarzen van Enzo en een stoel waarvan een poot was gebroken, en soms bewaarde Rico's moeder er uien of appelen.

Rico had een half brood en een pannetje met water neergezet.

„Ga daar maar zitten," zei hij, „op die zakken."

Baretti liet zich voorzichtig op de vloer neer. „Is er nog water?" vroeg hij rillend.

„Daar," zei Rico, „vlak naast je. En brood staat er ook. Je hebt koorts, hè? Zal ik naar Alfina gaan en de dokter halen? Zo kun je niet blijven."

„Nee! Nee!" zei Baretti geschrokken. „Geen dokter. Hij zou me aangeven. En je ouders zouden het ook merken. We zullen het zelf moeten doen. Heb je verband in huis?"

Rico schudde zijn hoofd. „Nee, niets."

„Dan maar een oude lap," zei Baretti. „En een paar stukken hout, als je die hebt."

Rico ging naar beneden. Toen hij in de schuur kwam, begon Angelo met zijn oren te klapperen. Rico zag dat hij zijn kop ophief om te balken en hij legde haastig zijn hand op Angelo's neus.

„Wil je stil zijn!" zei hij.

Hij zocht twee stokken en een stuk jute op en ging terug naar de zolder.

„Heb je het?" vroeg Baretti. „Goed. Pak m'n arm dan. Hier, bij de pols. En nu dáár drukken."

„Dat durf ik niet," zei Rico.

„Je moet," zei Baretti. „Doe wat ik je zeg. Jij hebt er geen pijn van."

Rico legde zijn hand op de plaats, waar de arm gebroken was en drukte met al zijn kracht. Er klonk een geluid alsof er iets verschoof en op Baretti's voorhoofd verschenen dikke zweetdruppels.

„Nu aan elke kant een stok," zei hij, „en dan de doek eromheen. Zo strak mogelijk."

Hij had zijn zakdoek tussen zijn tanden gestopt; terwijl Rico hem hielp, beet hij erop om niet te schreeuwen.

Eindelijk was het gebeurd. Baretti leunde uitgeput tegen de muur en Rico zat naast hem en keek hem medelijdend aan.

„Doet het nog zo'n pijn?" vroeg hij.

Baretti schudde zijn hoofd. „Nee. Het ergste heb ik nu gehad. Ga jij maar naar bed. Ik zal proberen of ik ook kan slapen."

WORDT VERVOLGD

Door het donker reden ze naar het huis van Spezzati.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

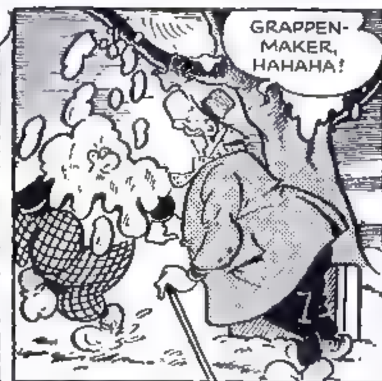

LAAT MAAR OPDIENEN.
IK ZAL JE STOEL EVEN AANSCHUIVEN.
NU GEEN GRAPJES MEER, MAAR VERSE ABRIKOZEN-TAARTJES.
BEN IK DOL OP!...
INTUSSEN PROBEERT WIL WAAGSMA UIT DE GARDEROBE TE KOMEN.
HELP!
HELP!
IK HOOR HULPGEROEP, GELOOF IK.
HELP
LAAT HEM ZIJN MOND HOUDEN IK BEGIN VAST!
AU! HET ZIJN FOPTAARTJES VAN RUBBER!
BILLIE!
KOM HIER JIJ, DIE DINGEN WAREN VOOR MIJN VRIEND BEDOELD, NIET VOOR JOU!
OEI!
ZEG, BILLIE, ER ZIT IEMAND OM HULP TE SCHREEUWEN..
KAN ME NIET SCHELEN..
HELP!
BOEM!
WAAGSMA, WAAR KOM JIJ VANDAAN?
DIE DIKZAK HAD ME OPGESLOTEN, MAAR HIJ HEEFT ER AL VOOR GEBOET, GELOOF IK
DANK ZIJ BILLIE. HEB JE JE NIET BEZEERD. GA GAUW MEE THEE DRINKEN!
PFFFFF!
ECHTE ABRIKOZEN-TAARTJES, ZONDER GRAPJES ..
DIE HEBBEN WE AL GENOEG GEHAD...

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE SLIMME SPREEUWEN EN HET SMELLEKEN

De kleine, blauwgrijze vogel repte zich voort over het duin. De puntige wieken sloegen zo snel, dat het was alsof de gedrongen romp om zijn as wentelde. Het was een smelleken, het kleinste roofvogeltje van Europa. Daar zwiepte het valkje omhoog langs de helling, schoot de vallei in, zwenkte behendig langs de meidoorns en steeg flitsend naar een troep spreeuwen, die met hevig geraas de hoogte inging. Gekras van kraaien vergrootte het tumult. Een ging er achter het smelleken aan. Hij deed zo zijn best, dat het valkje moeite had zijn harde vlerken en zijn vervaarlijke snavel vóór te blijven. Tenslotte schudde het zijn aanvaller in een lange duik van zich af en landde op een vlierstruik, vanwaar het een goed uitzicht had over het duin. De spreeuwen in de verte waren tot rust gekomen. Juist streken zij neer op de duindoorns om zich opnieuw bezig te houden met de oranje bessen, waarin het smelleken ze voor de tweede maal gestoord had. Ze hadden het echter beide keren zien aankomen, het had ze niet kunnen overrompelen. Bijtijds waren ze opgestegen en hadden zich verenigd tot een dichte, ronde zwerm, een levende bal van op elkaar gedrongen vogellijven. Het zoeven van al die honderden en honderden vleugels groeide tot een kleine storm, die het roofvogeltje zozeer imponeerde, dat het afzag van een aanval en onverrichterzake afstreek, de scheldende kraaien op zijn hielen.

Toch kon het smelleken zijn ogen niet afhouden van de joelende en kwetterende vogelverzameling in de verte. Daar moest wel een zwak exemplaar bij zijn, dat een gemakkelijke buit zou vormen. Het verliet zijn uitkijkpost en begon rusteloos rond te vliegen, vallei in, vallei uit, scheerde over bosjes en heuveltjes, speurend naar een vogeltje, dat het zou opjagen. Maar het duin was leeg op die ene troep spreeuwen na, die zich te goed deed aan de bessen.

Het smelleken drukte zich nog lager tussen de begroeiing, toen het, voor de derde maal de aanval inzette. Ongezien stak het het brede veld over, schoot dicht langs de helling omhoog, flitste over de kam en verraste een kraai, die ratelend alarm sloeg. Overal stegen in paniek spreeuwen uit de struiken. Zij verzamelden zich tot een dichte drom, waarboven het smelleken besluiteloos heen en weer kruiste. Nu of nooit! Overmoedig trok het de wieken in en dook als een pijl voorover, recht in de ronde massa vogels. Vleugels en staartveren sloegen het tijdens zijn val om de oren. De kleine valk raakte volledig in de war. Hij moest eruit! Eindelijk kwam hij vrij, beduusd en met lege klauwen. Joelend en kwetterend begeleidde de spreeuwentroep hem, toen hij vastberaden de richting insloeg van de duinzoom, waar hij misschien nog een vink of een mus zou kunnen pakken voordat de duisternis inviel.

J. LOUWMAN

De koning wil niet meer regeren

Koning Kalabonus II van Kalabonië was een zeer verstandig en rechtvaardig man. Hij kweet zich zo buitengewoon goed van zijn verantwoordelijke taak, dat zijn onderdanen hem weldra onmisbaar achtten. Hij had zich eerst gevleid gevoeld, maar toen het tot hem doordrong welke verplichtingen het voor hem meebracht, veranderde dat gevoel al spoedig. Want al gauw bleek, dat zijn volk hem geen dag, ja zelfs geen ogenblik kon missen.

Enkele jaren geleden had hij het niet langer kunnen uithouden en was hij met stille trom naar een vakantieverblijf vertrokken. Maar al de eerste dag had men zijn verblijfplaats ontdekt en hem overgehaald naar zijn paleis terug te keren. Alles in het land dreigde in het honderd te lopen, zolang hij er niet was.

Van die dag af was de koning nooit meer weg geweest uit Kalabonië. En al was hij voortaan iedere dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op zijn troon te vinden zijn verlangen naar vakantie en vrijheid was nog niet verdwenen. Vooral als hij zijn onderdanen en ministers met hun gezinnen op reis zag gaan, kreeg hij een gevoel van weemoed en voelde hij hoe verschrikkelijk moe hij was na al die jaren van onafgebroken regeren.

Maar telkens moest hij zijn bezoekers met een vriendelijke glimlach ontvangen en met een geduldig gezicht hun verhalen en klachten en smeekbeden aanhoren, want er bleven altijd nog genoeg mensen in het land om hem een volledige dagtaak te bezorgen.

Iedere morgen als hij opstond werd zijn tegenzin in zijn werk groter. Zijn eetlust verminderde en hij begon aan slapeloosheid te lijden Het kostte hem steeds meer moeite zijn verveling en moeheid te onderdrukken

Tenslotte hield hij het niet langer uit en zei tegen zijn raadsheer, dat hij nu beslist met vakantie ging. Maar de raadsheer antwoordde:

„Maar, majesteit, wie moet u dan vervangen? Het volk wil niemand anders op de troon zien dan u."

De koning zuchtte toen maar eens diep en ging voort met regeren

Op zekere middag echter, het was ongeveer twaalf uur, stokte de bezoekersstroom. De koning wachtte een kwartier, een half uur, maar toen er geen bezoeker meer aangemeld werd, maakte hij van de gelegenheid gebruik om even op adem te komen. Hij deed de deur van de troonzaal op slot en ging eens wat gemakkelijker op zijn troon zitten en keek de troonzaal rond. In al die jaren dat hij regeerde, had hij de

„P . . . p . . . pardon, majesteit," stamelde de man. „Ik wist niet dat . . ."

Hijgend en blazend bereikte hij het raam en klom naar binnen.

troonzaal nog nooit eens heel goed kunnen bekijken.

Hij merkte op, hoe vreselijk somber het er was en hoe muf het er rook. De gobelins aan de wanden waren ontegenzeglijk mooi, maar maakten de zaal nog somberder dan hij al was. Zijn blikken dwaalden van de wanden naar de vloer, waar ze bleven rusten op een plek, die door het zonlicht verlicht werd. De koning liep op het venster toe en keek naar buiten in de paleistuin. Hij wist niet, wat hij zag. De bloemen en planten stonden in volle bloei en toonden hun prachtige bloesems. Vlinders fladderden van bloem naar bloem en in de verte hoorde hij de vogels het hoogste lied zingen.

Opeens kreeg hij grote lust de sombere troonzaal ver achter zich te laten en in zijn paleistuin te gaan dwalen. De daad bij het woord voegend duwde hij het venster open en klom voorzichtig naar buiten

Behoedzaam keek hij in het rond of er niemand van de hofhouding in de buurt was, maar toen bleek, dat de kust veilig was, liep hij het pad af, dat naar de vijver moest voeren

De vijver was gevuld met de prachtigste vissen en waterplanten. De koning keek zich de ogen uit Het waren zijn eigen vissen, maar hij had nog nooit de kans gehad ze met eigen ogen te aanschouwen. Juist wilde hij in het gras gaan zitten om de vissen op zijn gemak te gaan bekijken, toen zijn oor weer getroffen werd door de verrukkelijke zang van de vogels in het bos Zonder zich te bedenken wandelde hij het bos in en kwam tenslotte op een plek, waar de vogels de takken van de bomen tot brekens toe belastten

De koning wilde verder het bos ingaan, toen zijn oog viel op een man die onder een van de bomen lag te slapen. Verbaasd keek hij de man aan. Voorzichtig deed hij een paar passen naar voren om hem beter te kunnen bekijken Hij sperde zijn ogen wijd open van verbazing. De man onder de boom leek als twee druppels water op hem, Kalabonus II. Het was hem te moede alsof hij in een spiegel keek. Het enige verschil tussen hem en de man was, dat zijn kleding kostbaarder was dan die van de man. Diens kleren waren oud en versleten. Zijn schoenen zaten vol gaten en zijn gezicht en handen waren vuil en smerig. Weer kwam de koning een paar stappen naderbij en trapte daarbij per ongeluk op een dode tak, die met veel gekraak onder zijn voeten knapte.

De man onder de boom schrok wakker. Hij zuchtte, rekte zich uit, richtte zich op, wreef zich de ogen uit en staarde verbaasd in het gezicht van de koning, die geschrokken voor hem stond.

„P... p... pardon, majesteit," stamelde de man. „Ik wist niet, dat..."

„Verontschuldig je maar niet," zei de koning. „Als je onder een van mijn bomen wilt slapen, zal niemand je daarvan weerhouden. — Ik wou dat ik ook zo goed slapen kon," voegde hij eraan toe. Hij zuchtte diep en zette zich naast de man in het gras.

„Nou, majesteit," zei de man, „als u net als ik de hele dag in de buitenlucht bent, krijgt u vanzelf wel slaap "

„Zo " zei de koning. „Hoe komt het, dat je altijd maar buiten bent? Wat doe je voor de kost?"

„Ik ben bedelaar, majesteit. Ik zwerf van het ene dorp naar het andere. Ik slaap onder de blote hemel op een bank in het park of onder een brug "

„Zo," zei de koning weer „Dat is heel wat anders dan regeren. Dat zwerven lijkt mij ook wel."

„Och, majesteit," zei de man, „ieder beroep heeft zijn bekoring. Maar gelooft u mij: je kunt beter koning zijn dan bedelaar De winternachten zijn erg fris en je moet oppassen, dat je niet doodvriest."

„Dat is zo," gaf de koning toe, „maar 's zomers kun je beter buiten zijn dan binnen."

„Ach," sprak de bedelaar, „het is maar hoe je het bekijkt. Ik zou liever de hele dag op mijn gemak op een troon zitten "

De koning dacht na deze woorden van de man eens diep na en vroeg toen:

„Zou je werkelijk eens als koning willen regeren?"

„Ja," zei de bedelaar zonder aarzelen, „maar wie zal mij de kans geven?"

„Ik," zei de koning. „Vanmiddag kun jij mijn plaats innemen "

De bedelaar keek hem ongelovig aan.

„Meent u dat?" vroeg hij

„Wis en drie Ik heb veel zin om vanmiddag van het mooie weer te gaan genieten. Kom maar mee, dan zal ik je de weg wijzen."

De beide mannen stonden op en liepen terug naar het paleis. Met heel veel moeite klom de koning door het raam naar binnen Zonder de hulp van de bedelaar was het hem vast niet gelukt Maar gelukkig kwamen zij allebei heelhuids binnen.

„Zo," zei de koning, „we moeten hier maar vlug van kleren verwisselen."

„Goed, majesteit," zei de bedelaar en hij begon zich haastig van zijn schamele kleren te ontdoen.

Vijf minuten later hadden ze elkaars kleren aan. Op het gezicht van de bedelaar in zijn kostbare kleren begon de koning hard te lachen

„Hohohohoho!" bulderde hij.

„Wat is er, majesteit?" vroeg de bedelaar angstig

„Hohohoho!" lachte de koning, „het is geen gezicht je bent je vergeten te wassen."

„Ja, dat is zo," beaamde de bedelaar. „Maar mag ik u erop wijzen, dat u veel te schoon bent voor een bedelaar?"

Verschrikt hield de koning op met lachen. Ja, daaraan had hij niet gedacht. Snel wees hij de bedelaar, waar deze zich kon wassen, en smeerde zelf wat vuil, dat hier en daar in de hoeken lag, op zijn gezicht. Vlug vertelde hij de ander nog wat hij wel en niet moest doen, wenste hem veel succes en klom haastig het raam uit.

Behoedzaam sloop hij het park door naar de achter-

muur, waar een deur moest zijn. Daar gekomen merkte hij tot zijn grote teleurstelling, dat deze op slot was. Goede raad was duur. Hoe kwam hij aan de andere kant van de muur? Tenslotte besloot hij maar te proberen erover te klimmen. Zuchtend en steunend klom hij naar boven. Zijn nagels scheurden en ook de kleren van de bedelaar kregen er een paar scheuren bij. Maar eindelijk stond hij toch buiten de paleistuin. Hij klopte het stof van zijn kleren en begon welgemoed aan zijn tocht. Hoe langer hij liep, hoe vrolijker hij werd. Hij begon zelfs zachtjes een liedje te fluiten.

Plotseling verstrakte hij. In de verte kwam boer Haansma aan. Hij herkende hem dadelijk aan zijn zwarte, volle baard. Zijn eerste opwelling was zich achter een paar struiken te verbergen, maar toen hij bedacht hoe haveloos en onherkenbaar hij er nu uit zag, stapte hij rustig verder.

Toen hij bij de boer gekomen was, maakte deze een diepe buiging en sprak:

„Goedemiddag, majesteit.'

De koning schrok, wilde zich omdraaien, herstelde zich en liep zonder iets te zeggen door. Een eindje verder gluurde hij voorzichtig over zijn schouder achterom; de boer stond nog steeds stokstijf langs de weg. Geschrokken vroeg de koning zich af, hoe de boer hem zo snel herkend had. Hij begreep er niets van. Na een poosje was hij het gebeurde gelukkig al vergeten. Hij stapte weer even opgewekt door als tevoren

Hij had nu al bijna een uur gelopen en begon zich moe te voelen. Hij naderde een dorpje en besloot daar op het dorpsplein te gaan uitrusten. Maar toen hij de dorpsstraat wilde inlopen, zag hij, dat de mensen aan de kant bleven staan. Een oude man maakte een buiging voor hem en zei:

„Goedemiddag, majesteit.'

„'t Is de koning. 't Is de koning," klonk het overal om hem heen. Steeds meer mensen begonnen te buigen voor hem. Hij wist niet hoe hij het had.

Hoe verder hij liep, hoe meer mensen hem groetten. Hij kreeg het er benauwd van. De mensen drongen tegen hem op en brulden:

„De koning! Lang leve de koning!"

Kalabonus II schaamde zich diep voor zijn schamele kleren en probeerde weg te komen.

Hij brak door de hem omringende menigte heen en vluchtte hals over kop het dorp uit. Enkele kinderen holden hem achterna, maar het was alsof hij vleugels gekregen had en spoedig liet hij hen ver achter zich. Hij rende voort zo hard zijn benen hem dragen konden. Hij rustte niet, voordat hij zijn paleis bereikt had. Als een haas klauterde hij tegen de muur op, sprong in het park en rende naar de troonzaal. Hijgend en blazend bereikte hij het raam en klom naar binnen. Wankelend en doodop bleef hij tegen de vensterbank leunen en staarde naar de bedelaar op zijn troon.

Toen begreep hij, waarom de mensen hem zo vlug herkend hadden. De bedelaar had zijn hermelijnen mantel aan en zijn schoenen, en zijn scepter in de hand, maar zijn kroon, zijn prachtige gouden kroon, had hij in zijn haast zelf opgehouden!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE VERBAASDE UITDRUKKING IN ELSA'S OGEN WAARSCHUWDE DE PRINSES DAT ZE ZICH HAD VER- SPROKEN.

ANITA BEGREEP ELSA'S TROTS, DIE HAAR WEERHIELD VAN HAAR VRIENDIN TE LENEN, AL STOND ER NOG ZOVEEL VOOR HAAR OP HET SPEL. DE ONVOORZIENE TEGENVALLER VAN DE GESCHROEIDE JURK PLAATSTE ANITA VOOR HET PROBLEEM HOE ZE KON HELPEN ZONDER HAAR WARE IDENTITEIT TE VERRADEN

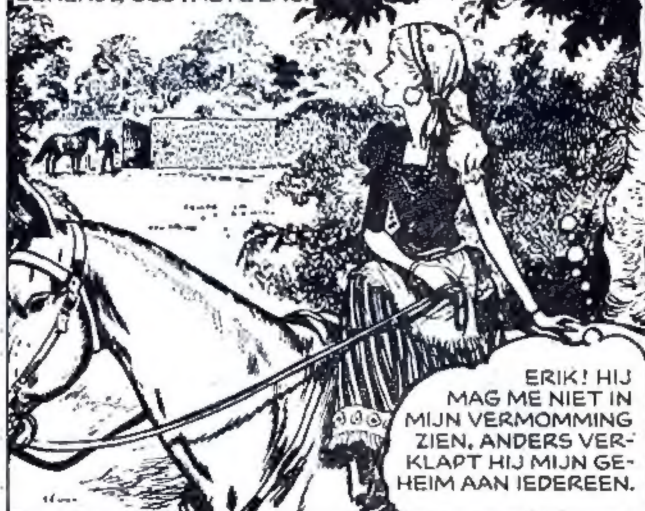

ELSA ZONG EN ANITA SPEELDE, ONBEKOMMERD...
ZOALS DE ZON DOOR DE WOLKEN BREEKT EN EEN REGENBOOG LANGS DE HEMEL SPANT, ZO VERMAG EEN LACH DE TRANEN TE DROGEN, ALS MEN U REIKT DE VRIENDENHAND...
WAT EEN MOOIE TEKST! HET ZOU JAMMER ZIJN, ALS MEN DAT OP HET FESTIVAL NIET ZOU HOREN!

TOEN ZE FLINK GEOEFEND HADDEN, GING ANITA WEG.
ZOU JE WERKELIJK IETS WETEN OM AAN EEN NIEUWE JURK TE KOMEN?
IK ZAL ER EENS OVER PEINZEN, ELSA.
MAAR NU MOET IK GAUW NAAR ERIK...

AL DIE TIJD DIE ZE BIJ ELSA HAD DOORGEBRACHT, HAD ANITA NIET MEER AAN HAAR GAST GEDACHT. MAAR NU, TERUGWANDELEND NAAR DE BOOM WAAR HAAR PAARD VASTGEBONDEN STOND, BEDACHT ZE DAT ZE IN HAAR VERMOMMING TERUG MOEST LANGS DE DOOLHOF. PRINS ERIK WAS IN DE DOOLHOF GELOKT DOOR ZIJN EIGEN IJDELHEID. HET WAS DE ENIGE KANS GEWEEST OM ELSA OP TE ZOEKEN ZONDER DAT HIJ ARGWAAN KON KRIJGEN.

PRINS ERIK, MOE EN KRIBBIG, HAD EINDELIJK DE UITWEG UIT DE DOOLHOF ONTDEKT.
DIE ELLENDIGE DOOLHOF! MEER DAN EEN UUR HEB IK RONDGEREDEN. INTUSSEN LACHT ANITA ME STIEKEM UIT NATUURLIJK...

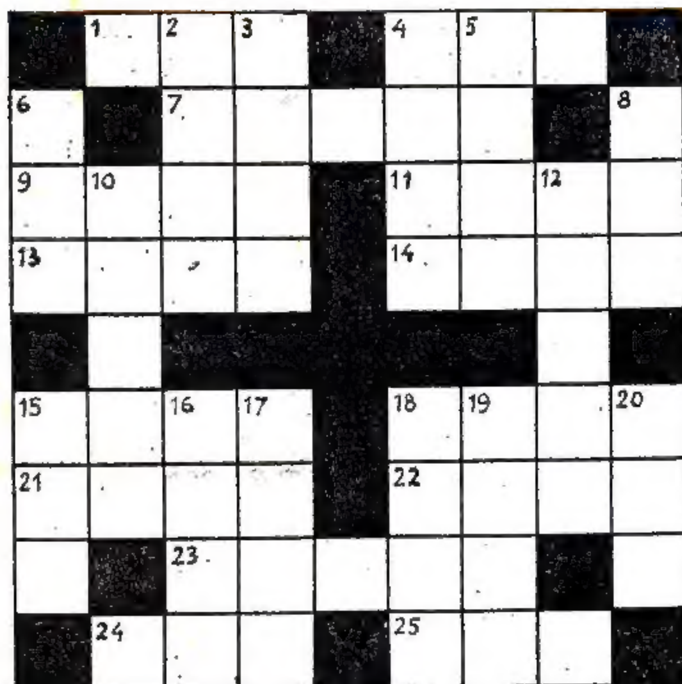

ANITA WAS JUIST OPGESTEGEN, TOEN ZE EEN BEKENDE GESTALTE ZAG.
ERIK! HIJ MAG ME NIET IN MIJN VERMOMMING ZIEN. ANDERS VERKLAPT HIJ MIJN GEHEIM AAN IEDEREEN.

MAAR HET PAARD VAN DE PRINS, DAT HET ANDERE DIER ZAG, BEGON TE HINNIKEN.
HÈ? ANITA'S PAARD, MET EEN BOERENMEISJE!... DAAR GA IK ACHTERAAN!

ANITA'S GEDACHTEN SNELDEN HARDER VOORUIT DAN HET PAARD.
HALT, KOM HIER! STOP!
IN HET PARK ACHTERNA GEZETEN DOOR ERIK... WAT EEN AVONTUUR! TOCH MOET HIJ ME NIET INHALEN!

KRUISWOORDPUZZEL

Van links naar rechts:

1 Dwaas; raar
4 Schadelijk knaagdier
7 Gedroogde druif
9 Snel vervoermiddel
11 Teleurstellend; zielig
13 Zware nevel
14 Deel van het gebit
15 Verharde huid
18 Gierigaard
21 Samentrekking van vrede
22 Lichtpaarse kleur
23 Guit
24 Post, telegrafie en telefonie (afk.)
25 Vermaning tot stilte

Van boven naar beneden:

2 Dokter
3 Scheut of spruit
4 Graansoort uit warme gebieden
5 Meisjesnaam
6 Jong schaap
8 Bejaard
10 Soort ooievaar
12 Deel van de voet
15 De vrouw van Adam
16 Ander woord voor: laatst
17 Huisje van linnen
18 Gewas, waaruit linnen gemaakt wordt
19 Gemeenzame naam voor rijksdaalder
20 Huisdier

ZOEK DE LETTER

WAS	EER
ENG	LAND
BES	UIT
MIJN	EER
MAL	RIA
ROE	EEN
MOL	NAAR
BEDE	AAR

Twee rijen gewone woordjes, om zo te zien. Toch is dat niet zo, want het is eigenlijk één rij grotere woorden. Maar het vervelende is, dat er in het midden telkens een letter tussenuit gevallen is.

Nu gaat het er dus om of je die ontbrekende letters kunt vinden, zodat de woorden weer compleet zijn. Omschrijvingen heb je niet nodig, want je kunt in alle gevallen maar op één manier een goed woord maken. Die ingevulde letters vormen van boven naar beneden gelezen een woord, dat zowel een dier als een ondeugende jongen aanduidt.

WELKE DIEREN ZIJN HET?

In onze taal zijn heel wat zegswijzen, waarin dierenamen voorkomen. Om een voorbeeld te geven: als iemand ongunstig bekend staat, dan zegt men wel, dat hij bekend is als de bonte HOND. Hieronder zijn nog enkele van die uitdrukkingen. Zie je kans de ontbrekende dierenamen in te vullen? Elk puntje betekent een letter.

1 Als iets of iemand na lang zoeken gevonden wordt, zegt men dat het verloren . . . . . . weer terecht is.
2 Als iemand zijn wil met alle geweld doorzet, dan laat hij zijn . . . . koning kraaien.
3 Iemand, die een lastig karweitje flink en op de juiste manier aanvat, pakt de . . . bij de horens.

VISITEKAARTJE

V. C. DAHL

WEERT

Welk beroep heeft deze meneer?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Piramidepuzzel

W
I E
K A A
T S T M
O E T D E
B A L V E R
W A C H T E N

Omzetraadsel

POST
OVER
LAMP
STOK
SLAP
LAST
ARTS
GLAS

De eerste letters vormen het woord POLSSLAG

Een-letter-puzzel

VUURPIJL

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

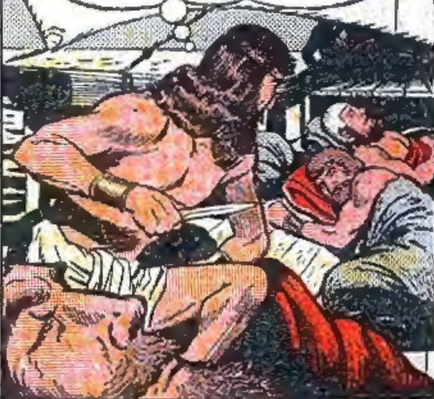

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.